

BÖKEVIKS

HISTORIA

Sammanställd av Hans-Ebbe Lindskog

Foto Hans-Ebbe Lindskog

FAMILJEN MÅNSSONS BÖKEVIKHISTORIK

Jag heter Carleric Månsson och har anknytning till området genom sommarhuset längst ned utefter Flinholmsvägen alldeles vid den lilla badstranden.

Min far köpte gården Bökevik 1943 av Sven Nilsson - Skåninganisse kallad. Min far älskade att köpa gårdar som han tillsammans med min äldste bror Gösta kunde driva upp, förädla och sälja med förtjänst. Detta var första gången han ägde en gård vid havet och han och min mor, mina hemmavarande syskon och jag gillade verkligen att sitta nere vid vattnet och njuta av den vackra naturen. Bökevik ligger ju i ett av de få områden i Sverige, där boken växer ända ner till havsstranden. Detta känns mycket speciellt, när man vandrar omkring i området.

För mej som tolvårig grabb var gården mycket spännande. Det fanns 6-7 kor, ett par hästar, grisar, höns och en gråhund. Det fanns mjölkmaskin och det fanns en intressant liten smedja med ett stort städ och en blåsbälg i form av en stor trälåda med ett lock med skinnbälg och en stor spak, som man kunde föra upp och ner för att åstadkomma en luftström till eldhärden.

Det fanns flera inbjudande skogsvägar - stigar - som man kunde utforska. På många ställen fanns det större eller mindre gropar ute i naturen. Vid varje grop låg en hög med stenflisor. Här hade man hittat stenar, som dög till att hugga upp till bl. a. storgatsten. Jag har hittat åtskilliga sådana stora gatstenar ute i skogen. Dem har jag tagit vara på och införlivat i våran tomt.

Den mest spännande stigen var den som går utefter vattnet från Flinholmsbryggan bort mot Bökeviks fiskeläge. Där Flinholmsbryggan ligger var vid den här tiden en stenbrygga. Här var vattnet

tillräckligt djupt för att stenpråmar kunde lägga till och lasta. Stenkanten var pålad med ganska tunna ekpålar. Dessa hade redan börjat vandra ut i vattnet och stenarna föjde efter hand efter. Kajen var därför ganska illa åtgången. Från stenkajen gick ett och annat litet vagnspår av järn upp i skogen - flyttbart efter behov. På en litet högre platå hade det funnits en makadamkross. Där hade Bröderna Svensson, möbelhandlare i Ronneby, byggt en liten stuga. Dessa bröder, Hasse och Nisse, var styva seglare. Deras skärgårdskryssare Ann-Mari låg oftast på svaj i sundet mellan Flinholmen och stenbryggan. Med den båten vann de allt som gick att vinna på olika regattor.

På Flinholmen bodde Augusta Lind, änka efter fiskaren Ola Lind. Vid yttre delen av nuvarande Fåranabbsvägen bodde syskonen Åkesson, i vardagslag kallade sömmerskorna. Båda dessa hus var gammaldags, fina, rödmålade hustyper och är i dag väl omhändertagna av nya mycket omtänksamma och nöjda sommarboende.

Detta var den bebyggelse, som fanns här 1943. Följer man stigen utefter vattnet bort mot Bökeviks fiskeläge kommer man genom en vacker bokskog. Denna stig var familjen Linds postväg - deras postlåda fanns vid affären i Bökevik. Den har också under alla år använts som utflyktsstig av alla i området. Det var därför ytterst ledsamt, att stigen blev avstängd av en tomtägare, vars tomt gick ända ned till vattnet strax sydost om stenbryggan. Jag har funderat mycket över hur myndigheterna kunde gå med på att stänga av en stig, som av hävd ingått i samhällets kommunikationssystem.

Mina föräldrar tyckte mycket om att ta kaffekorgen med till sjön, och då satte de sig helst på den lilla sluttning upp mot skogen, just där den lilla badstranden finns i dag vid Flinholmsvägens slut. Där fanns alls ingen badstrand vid denna tidpunkt. I stället låg där en barriär av sprängsten krönt med taggtråd för att

hindra de betande kreaturen från att gå ut i havet och fastna i dyn.

Eftersom markerna betades av framför allt kor fanns det gott om grindar utefter vägarna. Trafiken till Flinholms- och Fåranabbsvägen gick i många år rakt genom gården. Mellan gårdshuset - vagnslidret och hönshuset/hönsgården fanns en bred grind. Bakom den höll ofta ett stort gäng grisar till, nyfikna på besökande. En annan grind fanns vid nuvarande Andersens och sedan ytterligare en längst nere vid Bröderna Svenssons.

Beträffande gårdens skötsel kom 1945/46 min svåger Torsten Oredsson och min syster Elsa in i bilden. Under något år drev min bror Gösta och Torsten gården tillsammans. Sedan Elsa och Torsten gift sig 1946 övertog de dock gården helt. Gården hade egentligen för liten areal för att föda en familj. Efter hand avvecklades djurbesättningen och Torsten, vid sidan av att han utförde en mängd legoarbeten i bygden försökte han med olika specialodlingar. Svarta vinbär odlades på åkern bakom ladugården, på en annan åker odlades palsternackor och gurkor odlades på flera ställen, bl a på den nu igenvuxna lilla åkern ovanför den lilla badstranden vid Flinholmsvägen.

Min fru Gerd och jag bodde sedan 1953 i Överkalix. Mina föräldrar bodde i Ronneby, och varje sommar åkte vi ner för att hälsa på. När vår äldsta dotter föddes 1957 upptäckte vi hur svårt det var att bo hos andra. Det ledde till att vi började tänka på att skaffa ett eget krypin för sommarvistelse. Vi frågade Torsten och Elsa om att få köpa en tomt. Det var de gärna med på. De hade redan sålt några tomter och det hade börjat komma upp sommarhus på lite olika ställen utefter gårdens långa strandlinje. Torsten hade två tomter på förslag; Den ena var den sluttning, som mina föräldrar förälskat sig i nere vid den lilla badstranden. Den andra var den tomt, som i dag är

Eneholmsbryggan med den lilla fina badviken jämte den mark, som i dag är Holmgrens. Vi valde det första alternativet. Dels var det den mark, som förknippades med min familj. Dels trodde vi, att det ganska snart skulle dras elledningar till det området, det låg ju närmare redan befintligt elnät. Fast det var ju ändå lockande att kunna få en strandtomt. Nu bestämde vi oss i alla fall för det första alternativet, och sett i backspegeln var det ju väl, att Eneholmsbryggan kom till och badviken, vilka ju betytt mycket för

Carleric vid första grundstenen 1959 Foto förf.

trivsamt och umgänge för hela området genom åren. Tomtköpet skedde 1958 och vi hade nu vintern på oss att planera för stugbygge.

Gerds pappa hade snickerifabrik i Överkalix och var mycket byggkunnig. Han gjorde ritning på ett litet hus på 40 m² med stora fönsterpartier mot havet. Han använde mycken tid till att beskriva och instruera hur jag skulle göra och jag skrev och ritade och kände mej bra förberedd för att kunna börja bygga. Min svärfar Viktor tillverkade fönsterpartierna och i sinom tid fraktades dessa tillsammans med en hel diskbänk, som vi kommit över av bekanta, till järnvägsstationen Morjärv och per tåg anlände dessa förnämliga snickerier till Ronneby.

Hos Snickeri & Trä i Ronneby beställde vi allt byggnadsvirke efter svärfar Viktors beräkningar. Det levererades till Bökevikstomten. Där fick vi stuva in allt i Bröderna Svenssons båthus - nära och torrt och bra. I mitten på juni 1959 kom så Gerd och jag till Bökevik för att starta vår sommartillvaro. Vi fick bo hos Elsa och Torsten med vår lilla Mona, som nu var knappt två år. Vi slog upp tält på tomten - vid den vackra slutningen. Där hade vi vårt husgeråd och utanför tältet ett gasolkök, vattendunk och havsvatten för disk. Dricksvatten hämtade vi liksom flera år framöver i den utmärkta brunn, som fanns i kurvan strax nedanför gårdens hus. Gerd skötte friluftshushållet synnerligen effektivt och med stor finess.

Nu skulle ju linjerna för stugans placering spännas upp. Men just där husets hjärta - den öppna spisen - skulle komma att stå, fanns en stubbe av en stor bokbuske, vars stammar var 10 - 12 cm tjocka. Gissa om modet sjönk på husbyggaren! Men Torsten var som alltid tjänstvillig och fann på råd. Han for iväg till Gösta Olsson - den s.k. Bergakungen - och denne anlände med dynamit, stubin och knallhattar. Han gillrade en rejäl salva under stubben och skrek "tänt är det här", varpå vi tog skydd bakom stenvuren intill. Under tiden salvan iordningställdes hade vår granne Hasse Svensson kommit för att se vad vi hade för oss. Han var väldigt uppåt efter att ha fått sig en morgonup. Han ställde sig och pratade förstånd med stubben, och när vi andra tog skydd stod han fortfarande och försökte övertala stubben att ge sig iväg. Torsten fick undan honom innan det small - turligt nog hade Bergakungen valt tillräckligt lång stubin. Ja, stubben fick ge med sig, och min bror Gösta och jag kunde spänna upp linor för grundsättningen. Så kunde vi gjuta betongplintar för grunden. Så långt fick jag hjälp av min bror. I övrigt byggde vi allt själva, Gerd och jag utom uppmurandet av öppna spisen. Det fick en murare göra. Dock ville

denne man servas med en liten flaska med lagom intervaller. Det föreföll som om han blandat för mycket alkohol i bruket. Detta släppte nämligen ifrån sig avsevärda mängder sand, så fort man vidrörde muren. Men han gjorde i övrigt ett bra jobb.

Det var en hel del nybyggare igång i området. På det västra området var två byggen igång samtidigt som vi. Det var Karl Erik (Joe) och Ella Johansson samt Gunnar Fransson. Det var roligt att utbyta erfarenheter med dem. Andra sommarhus utöver den bebyggelse, som tidigare nämnts var glasmästare Harne-marks längst ut på Fåranabben, Georg och Emy Mathiasson och Kvalman båda utefter Fåranabbsvägen, Erik och Gudrun Nordblom samt Lennart och Elin Johnson utefter Flintholmsvägen. Och i röda huset på Flintholmen kom något år senare Hellmuth och Birgit Hertz och i sömmerskornas röda hus Bengt och Gunvor Ljungström. Andan i vårt lilla område kändes genuint god och det utvecklades till ett trivsamt sommarboende. Ovan-nämnde Kvalman kunde ljumma kvällar låta dragspelet ljuda och hans vackra sång därtill gav en sydländsk stämning över viken.

I vårt lilla kök satte vi in diskbänken från Överkalix. Vi skaffade ett gasolkök och en liten gasol driven ugn, som faktiskt fungerade väl. Under huset hade vi gasolflaskan och kopparledning därifrån upp till köket. Vi tog upp en lucka i golvet och murade upp en liten ventilerad källare med betonggolv och hyllor. Det var en idé från svärfars hus i Överkalix. Där kunde vi ha rotfrukter, drycker och konserver - jättebra. Den fungerar fortfarande väl, även om luckan i dag ligger i vardagsrumsgolvet.

Vi tog också upp en dörr ut till baksidan av huset. Där ordnade vi en uteplats för disk och tvätt. Vi hade hyrt en grävmaskinist som grävde en brunn med sin mastodontmaskin. Brunnen blev ca

2,5 meter djup och fick nästan en meters vattendjup. Det var visserligen mest ytvatten, men det dög till disk och hygien. Vi drog en plastslang till uteplatsen på husets baksida till en handpump, en sån där man vickar på fram och tillbaka. Vi skaffade en stor tvättgryta med koppar-kittel, som vi kunde elda under. Jag tillverkade ett lock till kitteln och sen hade vi varmvatten i princip hela dagen i den mån vi underhöll elden. En gammal tvättkommod blev vårt tvättställ under ett litet tak av plast och vassmatta. Det hela kändes väldigt bekvämt, sett ur nybyggarsynvinkel.

*Torstens Black Molly i bakgrunden. Olle 5 år,
Berit 7 år och Anders 3 år* Foto förf.

När familjen växte blev stugan för trång och vi planerade för utbyggnad. Torsten och hans byggkompis Göte åtog sig att göra grunden för tillbygget 1967. De lyckades gräva sig ner i marken bakom stugan trots att marken där lutade uppåt. På så sätt kunde vi sänka tillbyggnaden två trappsteg. Detta gav stugan ett stort trivselvärde. Tillbyggnaden gav tre sovrum, en klädkammare, ett duschrum och ett stort kök. Tack vare våra goda grannar Ljungström fick vi tillgång till ett utmärkt vatten, eftersom han borrade en brunn, som kunde förse flera grannar med vatten. Det vi fortfarande saknade var elektricitet, men allt var förberett för att koppla in el och det kunde vi göra 1968. Då kunde vi koppla på både varmvattenberedare och värmeelementen i rummen.

Det var ju otroliga bekvämligheter som därvid blev verklighet. Men utedasset levde länge kvar. Inte förrän 2011 kunde vi avsäga oss latrintömningen till förmån för en elektrisk förbränningstolett.

Vi hade länge bara trägolv i det nya köket. Där låg en trasmatta. Olle som nu var 4 år älskade att spika, och han satte fast denna matta i golvet med hundratals nubb. Han var mäkta stolt över den bedriften.

Går man från den långa träbryggan nedanför vår stuga utefter strandstigen bort mot Bökeviks fiskeläge är man på den skärleksstigen. En bit bort finns en utsiktsplats, från vilken man kan se Hanö fyr sända sina blinkar. I fiskeläget fanns under vår första stugtid en affär - det är i dag det stora gula huset med två gavlar på framsidan. Dit kunde vår lilla Mona gå och handla alldeles själv. I det första stora huset man kommer fram till efter stigen bodde en gammal tant. Hon hade glasögon och såg sträng ut. Sträng kunde hon också vara - det var min gamla slöjdfroken i Ronneby, Lisa Grönwall - en känd ronneybo. På min tid hade alla tredje-klassare syslöjd och jag minns ännu hur hon kunde luggas, om man inte skötte sig. Det hade jag berättat för Mona, så det är inte så konstigt att Mona kände en viss bävan i att gå förbi hennes hus. Fast Lisa Grönwall tyckte egentligen mycket om barn.

I fiskeläget bodde och verkade fiskaren Helge Pettersson. Hos honom kunde man köpa nyfångad sill och lax. Han dog tyvärr hösten 2011 85 år gammal. Helge hade en bror, Simon. Han var en särpling. Han var mer än lovligt intresserad av skjutvapen. Inne i skogen bakom vår stuga fanns ett gammal förfallet hus. Där hade Simon haft minkuppfödning, så där fanns en mängd tomma små burar. Det tyckte våra ungar var spännande. Simon var nyfiken, snäll och oförarglig,

En förnämlig tillgång för livet här i bygden var affären nere i Skönevik. Där servade Anna och Per Olsson såväl åretruntboende som sommargäster med allt vad en lanthandel kunde erbjuda - alltifrån underställ och vantar till husgeråd och fotogen. Deras rara och tjänstvilliga barn Olle och Ann-Christin var liksom föräldrarna underbara mot oss kunder. Anna upplevde vi som speciellt omtänksam mot oss som barnfamilj, och det hände att hon sparade mjölk åt oss i sitt eget kylskåp, om hon trodde sig förstå, att vi glömt köpa, när vi behövde. Hon hade verkligen koll på allt och var ytterst hjälpsam. En gång hade hon slut på dill i affären. Då dök Anna ner i sitt trädgårdsland och hämtade en knippa dill åt oss.

Vi ville ju gärna visa upp vår nya stuga och på sommaren 1962 kom våra goda vänner från Överkalix Runa och Bo Holmgren på besök. De blev mycket förtjusta i både stugan och den blekingska naturen. Följden blev att de begav sig till Torsten och fick köpa en tomt i detta fina område. Det dröjde dock ända till 1968 innan de hade möjlighet att låta Torsten och hans byggkompis Göte uppföra deras jättehärliga sommarhus. Vi har valt att ha all inredning i stugan i trä, som vi behandlat med hemmagjorda linoljelasyrer i olika färger. Det tyckte Runa och Bosse var en bra idé, så tillsammans laborerade vi med olika blandningar och fick så till passande färger till deras stuga.

Vi hade inte haft varken råd eller tid att skaffa familjen en båt. Jag var storrökare på den här tiden och kom på idén att försöka sluta röka och satsa rökpengarna på en båt. Bosse Holmgren, som också var rökare, kom överens med mig om att sluta röka tillsammans för att stödja varann. Jag lyckades faktiskt äntligen att bli rökfri fr.o.m. 21 juli 1971. Vi köpte en härlig segelbar norsk fjordeka, som vi invigde med en tur till Kalvö längst in i Vierydsfjorden på Anders sjuårsdag 1972.

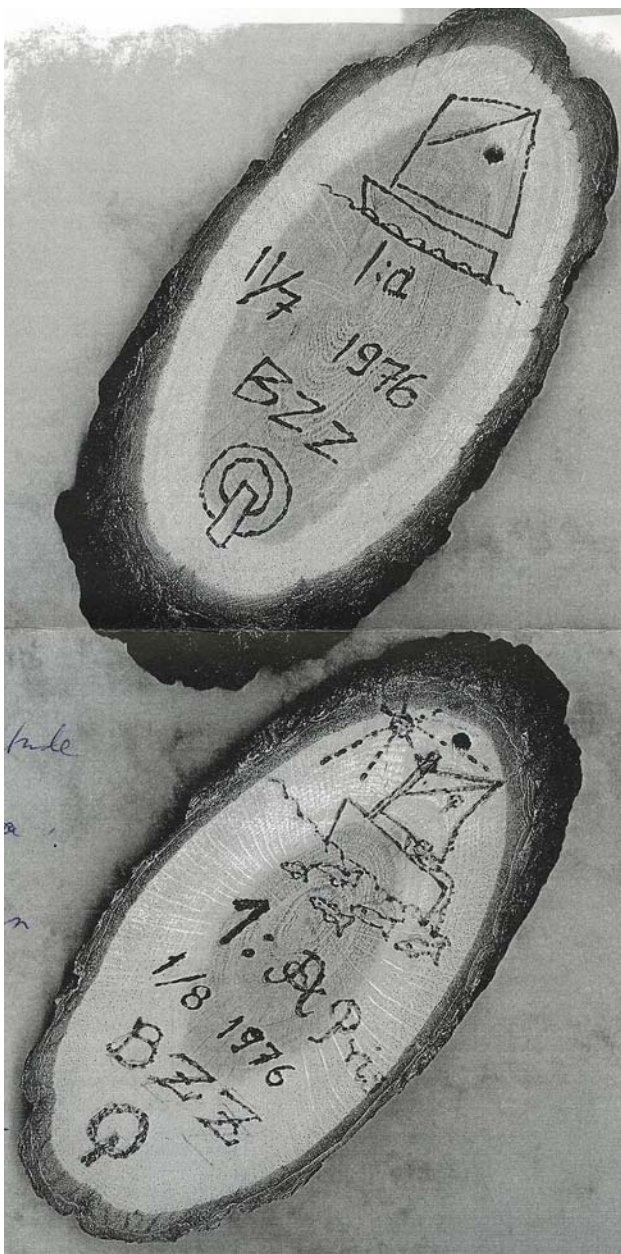
En 9,5 hk Johnsonmotor skötte sig alldeles utmärkt med att ta oss sex personer och två hundar till Kalvö.

Bosse och Runa köpte också båt samtidigt, och vi gjorde tillsammans utflykter åt olika håll i skärgården: Saltärna med den fina Bockahålan, Ekön, Gåsfeten, Tjärö var några ställen.

Paret Elsa och Torsten Oredsson var en stor tillgång för oss sommarboende. De var vänsälla och synnerligen gästfria. De startade områdets midsommarfirande - först i den egna trädgården sedan ner på ängen bakom tennisbanan. De upplät sin loge åt kvälldansen på midsommaraftonen och det blev en tradition, som har levt vidare och utvecklats under åren. Det är i dag ett välbesökt arrangemang med musik av lokala förmågor, lekar för barn och vuxna och gemytlig kaffesamvaro i det gröna. Lekarna avslutas med långdans oftast ledd av muntergöken Lasse Malm. Långdans avslutas sedan med "raketten". Oförglömlig är synen av Lars Silverberg, när han på sin tid ledde raketten dirigerande takten med sina teleskop- armar fram till det avslutande illvrålet.

Från ungefär 1985 uppkom ett stort seglingsintresse bland oss barnfamiljer. Det fanns ca tolv optimistjollar i området. Vi startade kappseglingar för dem i en bana, som lades ut mellan Eneholmsbryggan - Pepparholmen - Stickelön och örarna. Familjerna turades om att lägga ut bojar, som de små optimisterna skulle runda, allt under glada tillrop och goda råd från åskådarna på Eneholmsbryggan. Familjerna turades också om med att ordna kaffe, saft och hembakat åt alla på bryggan.

Efter de ungas tävling tog gubb- och gumseglingen vid. Den var en källa till stor munterhet men också till viss munhuggning mellan deltagare, som ibland hade sina egna sjöregler.

Gerts fina medaljer var efterlängttade av de små optimisterna. Dessa två har Anders Månsson erövrat. Foto förf.

Optimisterna hade också övningar i t ex att kapsejsa. Då var vi ute på Väbyviken, hade matsäck med oss och landsteg på något grönt ställe. Sommarens seglingar avslutades i regel på någon fin ö, Tjärö, Harön t ex. Då var det oftast Lars Silverberg, som höll i trådarna. Här delades medaljer ut - träskivor med inbränd text - en fin idé av hedersmannen Gert Lundsten. Han var ungdomarnas store läromästare i fråga om båt- och sjömanskunskap. Det är roligt att i stugan kunna betrakta ett antal trämedaljer erövrade av Olle och Anders, där det var Anders

som var mest framgångsrik bland optimisterna.

Regattor hade vi också för kölbåtar och större jollar. Sommarboende turades om att sköta dessa tävlingar från Pepparholmen med flagga, signaler och bokföring. Det fanns några Fireballjollar i området. De var snabba och det var roligt att se dem komma farande med gastarna hängande långt ut över vattnet. Här kunde man få se bonnens Gösta tillsammans med gästen Staffan i febril verksamhet. Här fanns också två 420-jollar - också trevliga båtar, som våra pojkar Olle och Anders tävlade med mot ungdomarna Almgren.

Mellan markägaren Torsten Oredsson och Ronneby landskommun upprättades 1962 ett exploateringsavtal. Detta beskrev inte bara de olika tomternas lägen utan också vilka anläggningar, som skulle utföras för att avtalet skulle godkännas. Det gällde bl.a. anläggning av vägar i området, anvisning av lämpliga bryggplatser m m. Sedan avtalet godkänts, var det meningen att ansvaret för de gemensamma anläggningarna skulle övergå till områdets tomtägare.

Vi var ett gäng sommarboende, som började diskutera och förbereda bildandet av en intresseförening, som alltså skulle överta ansvaret för områdets gemensamheter. Initiativtagare var den idérike ubåtskaptenen Gösta Aghed. De övriga i gruppen var Åke Blomgren, Bengt Lindén och jag. 25 juli 1970 bildades så Skinnavikens Intresseförening. Jag blev föreningens sekreterare de första tre åren. Det var spännande och roligt att få detta förtroendeuppdrag.

Intresseföreningens verksamhet har efter hand utvecklats och behandlar inte bara underhåll av vägar, badplatser, arrangemang vid midsommarfirandet m.m. Föreningen upprätthåller också förtjänstfullt de viktiga kontakterna med Ronneby

kommun och Länsstyrelsen i för området viktiga frågor.

När Mona var 14 år och Berit 10 försvann de helt plötsligt en dag på cykel. De hade tagit sig till Johannishus för att umgås med hästar. Mona kom där överens med stallet om att få hyra en häst en period under sommaren. Den skulle få beta på den lilla ängen nere vid vår stuga. Mona skulle rida hästen till Bökevik - ca två mil. Det ville inte hästen. Den gick snällt knappt halvvägs men sen fick vi den med lock och pock vidare till Monas faster i Gärestad. Där fick den övernatta och åka i traktorgagn vidare till Bökevik nästa dag. Hästen - Klimpen - mårde bra på betet och en dag kom en välklädd, proper herre förbi. Han tittade länge på Klimpen och såg konfunderad ut. Han frågade Mona vems hästen var och Mona förklarade. Då sa han: "Det är min häst". Det visade sig vara Arne "Isen" Israelsson, Ronneby Brunns berömda chef. Han hade hyrt in hästen i Johannishusstallet, som i sin tur hyrde ut hästen till Mona. Stallet fick på så sätt in ersättning från två håll. Isen tyckte att hästen mårde bra hos Mona, och om hon lovade att inte betala Johannishus ett öre, så fick hon ha hästen gratis så länge hon ville under sommaren. Gissa om Mona var glad!

Den idérike Lasse Malm kom med förslaget att anlägga en tennisbana. Han undersökte intresset och vi var ett dussintal familjer som var intresserade. Så kom tennisbanan till genom mycket gemensamt arbete. Det var roligt att kunna inviga den sommaren 1976. Och efter hand ordnade Lasse tävlingar för områdets äldre och yngre ungdomar. Det blev mycket uppskattat.

Området har regelbundet blivit betat av såväl får som hästar och nötboskap. Detta har gjort att landskapet behållit sin lantliga karaktär. I dag har Mary och Olle en fin besättning av Highland Cattle som håller ängarna välklippta och vackra att

Mona på Ceasar

Foto förf.

se på. Dessa vackra långhåriga djur med sina långa horn är en prydnad för området inte minst de bedårande kalvarna.

Stämningen i vårt fina sommarstugeområde har blivit väldigt fin genom all samverkan som skett mellan östra och västra delen, genom gemensamma fester för vuxna och för ungdomar, genom gemensamma aktiviteter till sjöss och till lands. Många personligheter har satt sin prägel på samvaron. Jag vill i detta sammanhang särskilt nämna Inga-Britta och Torbjörn Vestberg. Detta muntra optimistiska par glädde oss mycket. Inga-Britta ville hängivet värna om områdets karaktär vad gällde t ex varsam röjning av vägkanter och motstånd mot asfaltläggning. Torbjörn var en allestädes muntert närvarande hjälpreda med många idéer. Tyvärr lämnade de båda vår krets inom loppet av ett år, och vi saknar dem djupt. Jag vill gärna också nämna "Skinnarvikens glada gäng ....."

Det är underbart att kunna konstatera, att nytillkommande sommarboende - med något litet undantag - omedelbart anammat känslan för vårt fina stugområde. Det finns ett jättefint intresse att ta tillvara traditionerna kring midsommarfirandet, att vårda områdets karaktär av lantlighet och att dämpa trafikrytmen både till lands och sjöss. Roligt att se att även danska vänner också automatiskt fångas av denna känsla. Det gläder en gammal nybyggare, att vägarna kunnat hållas så väl i stånd utan att behöva asfaltbelägga dem. Här har bl a Hans Håkansson gjort stora insatser. Vi har framför allt familjen Oredsson att tacka för att området blivit vad det är. En framsynt planering genom generös tomtstorlek, ändamålsenlig vägplanering och tillgång till brunnar m m. har gjort denna havsnära bebyggelse till en idyll. Det är verkligen en stor förmån att i denna idyll med så många goda grannar få njuta av vårt underbart vackra blekingska sommarlandskap.

Carleric Månsson

Bökeviks fritidshusområde

Torsten o Elsa Oredsson kom till Bökevik genom att köpa gården 1945. De var nygifta och gården innebar fullt med arbete från morgon till kväll. Det var traditionell drift för den tiden med dräng, häst, kor, grisar, höns och växtodling på åkrarna och beteshagar för korna på ängarna utefter havet. Emellertid var Torsten glad för att prova på nya saker så han var först i trakten med att skaffa traktor, skördetröska m.m. Han var ständigt ute i nejden och körde traktor med olika redskap för att dryga ut inkomsterna.

Vid den tiden fanns förutom de boende på gården ett hus på Flintholmen där det bodde ett äldre par - Augusta och Ola Lind, ett hus - nuvarande Ljungströms äldre stuga - där det bodde två systrar Åkesson som kallades "sömmerskorna" och så fanns en stuga ovanför den gamla stenkajen som tillhörde möbelhandlare Svenssons familj i Ronneby - nuvarande ägare Stefan o Kristina Persson. Dessa hus var ej friköpta då utan de äldre husen var torpställen och Svenssons var någon form av arrende.

Nu började många människor intressera sig för att komma ut till havet och bygga sig ett fritidshus och Torsten o Elsa blev uppvtaktade av flera som ville köpa tomt. På detta sättet bildades på 50-talet de första fastigheterna med strandläge - Harnemarks, Månssons, Åkessons, Ljungströms sjöstuga, Bernmarks (urspr. Kvalmans), Nordbloms, Kleremark, Haraldssons, Elmfors, Melldéns, Franssons, Agheds. Men någon gång i samband med att dessa familjer skulle få byggnadslov och samtidigt löfte om avstyckning fick Torsten beskedet "att ska du hålla på med det här så måste du upprätta en byggnadsplan".

Vi barn var ju inte så gamla vid den här tiden så att man förstod allt som hände

och Torsten hade nog själv inte riktigt klart för sig vad han gav sig in på. Han fick söka hjälp till att upprätta kartor och all möjlig byråkrati som det var förenat med att få till planen. Jag kom ihåg ideliga besök på länsstyrelsen (man fick sitta i bilen o vänta) och till kommunen i Kallinge. På den tiden var Hans Gustafsson (sedermera bostadsminister i Palmes regering) kommundirektör i Kallinge och han var inte Torstens jaktkompis precis.

Torsten och Elsa avtackas efter ett lyckat midsommarfirande
Foto förf.

Det Torsten däremot hade mycket bättre kläm på och som han säkert också tyckte var betydligt roligare var att spränga sten, fälla träd, bygga vägar, bryggor, borra brunnar, etc. När dynamitsalvorna ljöd och maskinerna mullrade då trivdes han som allra bäst.

Nåväl, planen blev så småningom till i början av 60-talet och vägarna anlades, elnätet byggdes så småningom ut, vattenledningar drogs fram, bryggor

byggdes, det var ett ständigt farande med grus och sten längs vägarna tillsammans med det vanliga jordbruksarbetet. Det var mycket folk som dök upp och ville bli visade var tomterna låg. Torsten som mest var ute på åkrarna eller borta på annat håll hade inte så mycket tid med tomtspekulanter utan det var ett uppdrag som han gärna överlät på Mary och Gösta med orden: "du får sticka ut o visa dom tomterna pojkar!". På det viset blev man uppfostrad till mäklare.

Nu började också de nya köparna bygga sina stugor och plötsligt var det full aktivitet i skogen. För att Torsten nu skulle få lite mer att göra så började han också "hjälpa" en del att få sina stugor byggda eller i alla fall grunderna gjorda. Vi hade just då (1967) renoverat gårds- huset så den snickaren, Göte, som hade jobbat med det fortsatte med att uppföra en del stugor i området.

Men efterfrågan på tomter blev större än tillgången så Torsten drog igång tankarna på en ny byggnadsplan i slutet av 70-talet. Nu hade ju vi barn blivit vuxna och jag var betydligt mer deltagande i arbetet att få till stånd nya vägar, vatten och elledningar, bryggor etc. Tyvärr hade Torsten oturen att bli sjuk tidigt så han orkade och kunde inte jobba så mycket efter det.

Familjerna som kom hit var många i samma ålder och har blivit ett väl sammansvetsat gäng för att inte tala om barnen där det bildades det ena gänget efter det andra efter hand som åren gick. Det var midsommarfester, bryggfester, privata fester, bollspel på ängen, båtutflykter, ja allt som hör sommarn till.

Vi första generationen barn blev kallade "bonngänget" och har blivit vänner för livet med segling som det gemensamma sommarnöjet och roligt det hade vi på alla upptåg som företogs. Vi hade lördags-

kappseglingar, tennistävlingar, utflykter och så småningom kom perioden med Fireballseglingen som bar oss ända till EM och VM med oförglömliga minnen i livet.

Det finns mycket att berätta från åren som gått: om tennissällskapetets historia, BZZ's verksamhet, intresseföreningen m.m. men det kommer säkert andra att bidra med.

Bökevik februari 2012
Gösta Oredsson

FLINTHOLMEN, 50- 60-talet

Augusta och Ola Lind (d.1949) hade bebott Flintholmen sedan 1919. Där hade 7 barn vuxit upp: Karl, Georg, Hilda, Olga, Anita, Asta och Berta. Alla utom Berta utvandrade till USA. Några av dem återvände sedan till Sverige.

År 1950 kallades änkan Augusta Lind och de lagfarna ägarna Torsten Oredsson och hans hustru Elsa Månsson till inlösningsförrättning av äganderätten till 5/16 mantal av Bökevik 1:3. För bedömning av frågan om lösningsrätt förelåg ansågs ostridigt att sökanden brukat nordöstra delen av Flintholmen och att bruksrätten varit muntligt reglerad med ett årligt arrende. Befintliga hus ägdes av sökanden. I inlösningsen, som gällde hela ön Flintholmen, ingick tillgång till båtlänning och nyttjande av befintlig väg genom stamfastigheten. Efter enskild överläggning mellan förrättningsmännen fastställdes inlösningssumman till 1800 kr. Den 14 mars 1951 meddelade inskrivningsdomaren lagfart för Augusta Lind å fastigheten Bökevik 1:22 i Ronneby socken. Augusta Lind, denna starka kvinna, levde sedan på sin ö fram till 1959. 1957 firade hon sin 80-årsdag där (bild 1).

Sommaren 1960 tillbringade min familj (Hellmuth, Birgit, Hans och Thomas Hertz)

Bild 1 Augusta Lind på 80-årsdagen 1957 på Flintholmen
Fotograf okänd

Bild 2 Stugan i ursprungligt skick

Foto Hellmuth Hertz

Bild 3 Stugan efter renovering på 60-talet

Foto Hellmuth Hertz

en sommarmånad i Vierydsviken. Vi kom att fästa oss vid Blekingekusten, som vi undersökte till lands och sjöss. Genom våra vänner, Marta och Cajus Fabricius i Bökevik, kom det till vår kännedom att Flintholmen skulle säljas av Augusta Linds dödsbo. Vi kontaktade fjärdingsmannen Erik Håkansson om vårt intresse för ön.

En regnig novemberdag 1960 besökte vi Flintholmen tillsammans med fjärdingsmannen Erik Håkansson. Huset var då i behov av renovering - taket läckte. Trots detta var vi säkra på vår sak: Vi ville förvärva ön. Köpekontraktet undertecknades av samtliga sex då levande barn till Augusta och Ola Lind. I december 1960 fick vi lagfart å Bökevik 1:22.

Sommaren 1961 började vi vårt nybyggerliv på Flintholmen. Byggmästaren Johan Olsson hjälpte oss med ett nytt tak och en ny övervåning (jmf bild 2 och 3). Många av våra vänner besökte oss de första åren, och flera av dem vandrade med Torsten Oredsson och letade efter lämpliga tomter. Först ut var Mita och Bertil Nilsson och de följdes av flera andra. Alla hittade vi vårt sommarparadis i viken. (se Bengt o. Gunvor Ljungströms artikel).

Lund den 17 april 2012
Birgit Hertz

Osviken

”Ä de hong som ä gift me dokt’n hingsian maën”? Frågan ställdes till min fru Gunvor, när hon en dag i början av 1960-talet hade begett sig till Bökeviks fiskeläge för att handla. ”Dokt’n” var jag, och ”maën” var ängarna på vardera sidan av bäcken, som mynnar längst in i Os-viken. Vi hade och har fortfarande vårt sommarhus på andra sidan maden (”hingsian maën”) från fiskeläget sett. Den som frågade var en äldre Bökeviksbo, Evald; efternamnet har vi glömt.

Affären, som var inrymd i nuvarande Strandhem, hörde inte till de mest välsorterade men tillhandahöll vad som behövdes för livets nödortft. Den fungerade också som social samlingsplats och informationscentral. Trots att den var lätt tillgänglig med bil, rodde vi gärna dit för att handla. En dag blev passagen vid Svängesholmen bokstavligen blockerad av nedvräkt stenblock. Det blev slutet för det trevliga roendet till affären. Snart dog också affären, och vi blev hänvisade till ”Per i Boden”, det vill säga Per Olsson, som förutom gården i Bökevik också drev en affär, som låg vid vägkröken i Skönevik. Han efterträddes så småningom av Erik Jönsson, gemenligen kallad ”Jöns i Kröken”, en hedersman och aktiv nykterhetskämpe.

Affären hade ett trumfkort. Det var det så kallade Sköneviksbrödet, en stor rund brödkaka, som smakade enastående gott. Det bakades i stenugn i affären. Efterfrågan var stor vida omkring, och man fick beställa i förväg om man ville vara säker på att få köpa ett bröd. Men brödbakandet tog slut och inte långt senare även affären. Vi sommarboende kring Osviken blev hänvisade till allt mer avlägsna affärer för våra inköp. Men dessa lantaffärer dog också efterhand, och nu är det de stora snabbköpen i stan som gäller. Till yttermera visso brann Sköneviksaffären upp för ett antal år sedan, och alla har vi väl sett de brända resterna i kurvan vid

Skönevik och begrundat en svunnen epok.

***

Osviken är den vik som ligger mellan utsiktsplatsen på strandstigen till Bökeviks fiskeläge och Fåranabben. Viken domineras av Flinholmen. Innerst i Os-viken mynnade tidigare en bäck, som sedan länge är igenlagd. Den nuvarande ”bäcken” är ett grävt dike. Förleden ”Os-” är ett gammalt ord för mynning/utlopp (*Bertil Ohlsson, Blekinguskusten ...*). Viken hotar nu att växa igen på grund av övergödning. Den var tidigare djupare än nu och hade sandbotten. Där var också mer strömt, särskilt i sundet mellan Flinholmen och Fåranabben, som kallades ”Strömsund” (*Oskar Olsson*). 1972 gjordes en framställning till länsstyrelsen om bidrag till naturvårdsåtgärder av viken. Efter två år kom avslag med motiveringen att igenväxningen var ”ett naturligt fenomen”, bland annat beroende på landhöjningen (som sedan länge är avslutad i våra trakter!)

Oskar Olsson i samspråk med Emmy Mathiasson (Gunvors mor)
Foto förf.

Redan omkring 1960, som denna framställning utgår från, fanns runt Osviken några sommarbostäder. Harnemark, glasmästare i Ronneby, hade sitt hus på Fåranabben. Mitt emot men på andra sidan Flinholmen hade ”bröderna Svensson” sitt hus. De var tvillingar och möbelhandlare i Ronneby. Innerst i viken sommarbodde Gudrun och Erik Nordblom. Erik Nordblom var vid den tiden borgmästare i Ronneby. Han har gjort en bestående insats för hela fritidsområdet genom att ta initiativet till att uppkalla områdets vägar efter geografiska objekt som uddar (”nabbar”), öar och vikar. Stenen ”Rajen” utanför Pepparholmen fick också vara med i namnlistan med sitt folkliga namn, som betyder testikel på djur

Inre Osviken

Foto förf.

eller pung. (*Bertil Ohlsson, Blekingeskusten ...*)

Redan tidigare hade det lagts ut tre tomter på Osvikens västra strand. Mina svärföräldrar hade köpt en av dem 1957 och där byggt en liten stuga. En efterföljare till den ägs nu av Gunvor. Det fanns emellertid två hus till, och de var inte sommarbostäder. På Flinholmen bodde Augusta Lind, änka efter fiskaren/stenhuggaren Ola Lind. Huset är en torpstuga, enligt uppgift byggd 1835. På fastlandet en bit upp från stranden ligger vårt hus, även det en torpstuga och ganska likt huset på Flinholmen. Där bodde systrarna Jenny och Alma Åkesson. De var systrar till Ola

Lind på Flinholmen och liksom han barn till fiskaren och stenhuggaren Åke Johnsson (f 1849 – d ?) och hans fru Ingegärd. Efter föräldrarnas död bodde Jenny och Alma kvar i föräldrahemmet och försörjde sig som sömmerskor. Åke Johnsson, även kallad StorÅke hade ytterligare fem barn. Nämnas bör Algot Törnkvist (1879-1953), som var riksdagsman för socialdemokraterna periodvis under 34 år.

StorÅke ägnade sig också åt predikantverksamhet och var söndagsskollärare i missionshuset i Bökeviks fiskeläge.

Lite längre upp låg Gården där Torsten Oredsson residerade med pondus och auktoritet tillsammans med hustrun Elsa. Han var alltid redo att hjälpa oss när vi hade bekymmer med våra sommarland.

1960 inträffade förändringar kring Osviken. Både Flinholmen och sömmerskornas hus blev till salu. Det senare inköptes av mig och Gunvor och Flinholmen av Hellmuth och Birgit Hertz. Hellmuth var docent, senare professor, vid Lunds Tekniska Högskola och den som uppfann medicinsk användning av ultraljud. Birgit är prof. em. i mikrobiologi. Hellmuth avled 1990, men Birgit är fortfarande sommarboende på Flinholmen.

När vi övertog huset 1960 fanns varken vatten eller brunn. Vi hämtade vatten vid kröken i början av Flinholmsvägen. Den brunnen är numera igenlagd av säkerhetsskäl, men vattnet var bra. 1965 beslöt vi att borra egen brunn. I tre veckor hackade brunnsborraren i berget. På 75 meters djup fick man ett genombrott som gav så mycket förstklassigt vatten att det kunde räcka till ett helt samhälle, enligt brunnsborraren. På sätt och vis blev det också så. De flesta av grannarna löste sina vattenproblem genom att koppla in sig på vår brunn. Det finns nu ett nät av sommarvattenledningar runt hela viken inklusive Flinholmen. Enligt den lokala krönikan lär Ola Lind någon gång ha sagt

att under det hus, som sedermera blev vårt, rann en underjordisk flod ...!

Under innevarande höst (2012) har en av många efterlängtd utbyggnad av vatten- och avloppssystemet i fritidsområdet påbörjats. Etapp 1, som omfattar fastigheterna kring Osviken, är i det närmaste färdig. Stamledningarna ansluts till Ronneby kommuns ledningsnät. Härigenom vinnes vattentillgång även vintertid, eliminering av olägenheterna med slutna toalettankar och - kanske i längden viktigast - upphörande av närsaltläckage till viken från de många och dåligt fungerande infiltrationsbäddarna

Det är intressant att se hur "sommargästerna" och yrkesfiskarna orienterat sina respektive hus. Sommarfolket söker sig mot havet med dess storhet och dramatik. Man bygger husen med fasader, altaner och stora fönsterpartier mot havet för att få mesta möjliga utsikt, helst utan annan begränsning än den fantasieggande horisonten längst ut. För fiskarna var havet däremot en jobbig, opålitlig och farlig arbetsplats. Havet uppfattades närmast som en fiende. När man inte var tvungen att vara där ute, ville man helst inte se det och byggde sina hus i lä med baksidan mot havet och så långt från det som möjligt. Detta är särskilt tydligt på Flinholmen, där boningshuset vetter mot land och den lugna viken.

På 1960-talet bodde i Bökeviks fiskeläge Oskar Olsson, eller Oskar på Nabben, som han ibland kallades. Han var i 90-årsåldern och pigg i både huvud och kropp. Han var mycket barnkär och älskades också mycket av barnen, för han "lekte så bra". Han kom ibland gående från fiskeläget för att sälja flundror. Han stannade gärna en stund hos oss och underhöll sig med vår Britta, som var i 3-4 årsåldern, genom att slå kullerbyttor på gräsmattan! Oskar var också en god berättare. Han beskrev fiskarlivet i sin ungdom, hur fiskarna från Osviken och Bökevik seglade

ut i sina öppna båtar. Man seglade långt, och när man fiskat färdigt fortsatte man till "Bornaholm" för att sälja fångsten. På hemvägen brukade man tävla om vem som kom hem först. StorÅke, som hade en mycket välseglande båt, "Stora Hönan", vann ofta. Dessa långa seglatser måste ha tagit veckor i anspråk. Rester efter Stora Hönan tror vi finns kvar i form av några uppstickande spant ur botten-sedimentet på den plats där Åke Johnsson hade sin brygga.

Man fiskade också kustnära efter sill. Sil-len kördes på kärror så långt som till Växjö. Där hade sillarna hunnit få röda ögon. Om inte allt såldes drog man hem resten, men då dög sillarna bara till gödning. Var det odlingstid satte man "en sill och en potäta", ett annat koncept på 'sill och potatis' än vad vi är vana vid. Om inlands-folket någon gång kom till kusten, ville man inte köpa den nyfångade sillen; man trodde den var dålig eftersom den inte hade röda ögon!

Vi har ett arrendekontrakt från 1872, som börjar så: "*Jag Hemmansägaren Abram Jönsson i bökevik ... bortarrenderar den lyckan som ligger ... ned vid hafkanten på mina ägor samt garnhänge ... till 30 garn ... till fiskaren Åke Johnsson... och hans hustru Ingegjerd Petters Dotter på Flinholmen...*" Platsen för garnhänget råkar sammanfalla med Gunvors tomt och sluttning mot stranden. I marken har vi hittat flera små, släta, närmast amulettformade stenar, alla med ett inristat hack på vardera långsidan. De är sänken som bands fast vid garnens underkant. Åke Johnsson var också stenhuggare. När vi övertog huset fanns hans stenhuggar-verktyg såsom hammare, borrar och mejslar kvar. Det är stabila grejor som fortfarande kommer till användning då och då, om än inte i stenhuggarverksamhet. Det finns också märken efter stenhuggeri i berget ovanför vår tomt.

Det höggs sten på många ställen i skär-gården, inte minst på Saltärna. Gemen-

samt för alla är att de ligger nära en strand där det är tillräckligt djupt för segelskutor att lägga till. Så är det också i Osviken, där det vid östra sidan var djupt nog för att skeppa ut den huggna stenen. Där finns nu bad- och båtbygga.

Området runt Osviken var inte jungfrulig mark när Bökeviks Fritidsområde kom till 1970. Som vi har sett fanns där redan då några sommarbostäder förutom de båda torpen. Efterhand har det tillkommit åtskilliga nya sommarhus, inte minst genom att de redan boende spritt känedom om den vackra viken till vänner och kolleger, som sedan slagit sig ner där.

Generationsväxlingar har också bidragit till det ökande antalet sommarhus. I motsats till på många andra ställen har de uppväxande barnen gärna följt med föräldrarna till Bökevik/Osviken och så småningom skapat egna sommarparadis där. För närvarande, år 2012, har följande familjer hus kring Osviken:

Längs Fåranabbsvägen

Bertil Almgren
Gösta Oredsson
Bengt o Ragna Lindén
Bengt o Gunvor Ljungström
Ulf Bernmark
Isabel Linder
Mari o Staffan Bern/
/Inger Andersson
Gun-Britt Harnemark

Längs Flintholmsvägen

Arne Gunnarsson
Karoline o Peter Lawaetz/Andersen
Hans o Gail Håkansson
G-H-K Stugor AB ("Kommunals")
Per Nilsson
Bo Nordblom
Olle Månsson
Monika Oredsson-Wahlberg
Stefan o Kristina Persson
Birgit Hertz (Flintholmen)

*Surfing på dassdörr i Inre Osviken. Till höger Flintholmen
Foto förf.*

Med det ökade antalet sommarboende kring viken ökade också aktiviteter av olika slag. Motorbåtar och segelbåtar ligger vid bryggorna och på svaj. Vackra dagar är trafiken på viken livlig. Motorbåtar kommer och går, segelbåtar görs klara och ger sig av eller kommer tillbaka från havet. Alltid är det något som händer. Kanske kan motorbåtarnas framfart på viken vara bra genom att propellerströmmen rör omkring i de lösa bottenlagren. Jag tycker mig ha sett något mindre av vattenpest på senare år. Däremot frodas vassarna som aldrig förr, gödslade som de är av närsalter från infiltrationsbäddarna i land. Sjöfågel av många olika slag simmar, dyker, slåss; tärnor störtdyker mot vattenytan och hägern står blickstilla bland strandstenarna, båda fiskande var och en på sitt sätt.

*Tappra seglings elever i ösregn sommaren 2011.
Skam den som ger sig
Foto förf.*

De senaste somrarna har det anordnats seglingsskola för nybörjare. Barnen kajkar fram mer eller mindre framgångsrikt i sina optimistjollar och det hela ser glatt och festligt ut. Osviken är emellertid svå-

Optimistjollekursen 2011

Foto förf.

rare att segla på än man kan tro. Vindarna kommer helt oberäkneligt från olika håll, och många – inte bara barn – är de som fastnat i ett läbälte eller dejsat in i vassarna.

Innerst inne i viken finns en liten sandstrandremsa, som man tappert försöker vidmakthålla som badplats till de minsta barnen. Men man för en ojämn kamp mot tången, som just där har en benägenhet att ansamlas i stora högar så snart det blåst. De större barnen och vuxna badar direkt från båtbyggen.

Osviken ingår i ett biologiskt rikt område. Jag har personligen sett hasselsnok, sandödlå, mullvadssyrsa, apollofjäril, makaonfjäril, ekoxe och bålgeting (vanliga), lysmask, rörhöna, skäggdopping, lom, skrântärna, tärnmås?, kungsfiskare, nattskärna, varfågel, mindre hackspett, grön göling, spillkråka, nötkråka, berguv, hornuggla (häckat på tomten), havsörn, fiskgjuse, hökar, vråkar och falkar. Näbbmöss har vi hittat döda eller spetsade på törntaggar av törnskatan. Av växter kan nämnas myskmadra, nattviol, hjärtstilla, sandlilja och bland svamparna den sällsynta fjällsoppen. De uppräknade arterna är ju inte specifika för Osviken, men samtliga är iakttagna där eller i dess omedelbara närhet. Sorgligt nog är många av observationerna från längesedan. Den biologiska mångfalden har minskat med tiden, och det är väl vår egen ökande mångfald som åstadkommit detta. Näktergalen har minskat mycket och vakan (taltrasten) har tystnat.

Osviken fortsätter inåt land med en äng, som länge hotade att växa igen. De senaste åren har emellertid Olle och Mary i Gården skaffat boskap, Highland Cattle, som håller den och andra ängar i området öppna. När jag ser djuren beta kan jag inte låta bli att tänka tillbaka på tiden då allting började: Kor av vanlig lantras betade fritt i området. Ibland var de på ängen och ibland kom hela flocken upp på berget bakom vår tomt, men framför allt höll de till på kullen, där numera Gösta Oredsson och familjen Lindén har sina tomter. Stigen till brunnen gick över den kullen, som då var en öppen hage. Den liknade Elsa Beskows idylliska sagoboks-bilder, som de äldre bland oss kanske minns. På höstarna hängde de gula löven som guldpengar på björkarna och på marken växte kantareller.

Badbyggen och trampolinen befolkad

Foto förf.

Så tedde sig Osviken och dess stränder när vi kom dit 1960. Något har väl gått förlorat sedan dess men mera vunnits ändå – vi älskar ju våra sommarparadis.

Bengt och Gunvor Ljungström
Os-vikingar

Nedskrivet av Ella Johansson, Lärkstigen 1, Lidhult

Min svärson Boris Jonsson, som nu innehar stugan i Bökevik efter mig och min avlidne man Carl-Erik Johansson har önskat att jag skriver ner några rader från vår tid i Bökevik. Skall försöka göra mitt bästa för att komma ihåg några händelser trots min ålder 84 år.

Min man Carl-Erik (även kallad Joe) kom hem en vårkväll år 1958 efter en fest på flygmässen F 17 och var glad i sinnet. Ella sa han, ”vad säger du om vi i morgon åker och tittar på en sommarstugetomt ute i skärgården – Bökevik”? Följande dag åkte vi ut till Torsten Oredsson i Bökevik. Tillsammans tittade vi runt i området, som inte var särskilt bebyggt vid denna tid. Det fanns en nybyggd stuga i området som Agheds köpte 1960. Vi tittade på några tomter mellan Blomgrens och Agheds. Där fanns två tomter som vi blev förtjusta i som var precis vid havet bl.a. vår nuvarande tomt Bökevik 1:44.

Carl-Erik funderade då vidare, då det vid denna tid var svårt att ta sig fram till tomten - man fick hoppa från sten till sten - hur man på bästa sätt skulle göra en väg ner till tomten. Carl-Eriks kollega på flyget tillfrågades om han var intresserad av en sommarstugetomt ute i Bökevik, och det var Gunnar Fransson. Tillsammans gjorde båda ett nytt besök på platsen. Gunnar var intresserad och så blev de nu två som tillsammans kunde göra en farbar väg ner till tomterna (nuvarande Aspholmsvägen). Båda slet väldigt mycket för att få en väg för det var på den tiden man gjorde det mesta själv och anlåtande ej några maskiner utifrån. När vägen blev framkomlig påbörjades arbetet med grunden Efter att grunden blev klar köpte min man Carl-Erik äldre militärbaracker som var till salu från Rosenholm i Karlskrona. Barackerna revs och förflyttades till Bökevik. Hela släkten var behjälplig när det gällde att bygga

sommarstugan av det material, som kom från barackerna. Torsten Oredsson var behjälplig med utfyllnad på tomten, att fylla igen med lera och därefter jord så att det till slut gick att anlägga en gräsmatta.

På den tiden hade vi en gammal Ford och med denna gamla bil samordnade vi resorna från Kallinge till Bökevik. Vi samordnade vår resa med Gunnar Franssons familj, så vi kunde vara upp till 9 personer i bilen för resorna ut på helgerna samt semestern. Under byggtiden fick all mat iordningställas på ett spritkök som vi placerade på en sten intill stugan för det fanns inget annat alternativ. När stugan började att komma upp, kunde vi börja övernatta någon natt. Det var oftast kallt och ruggigt, för det saknas tätning och värme. Vi var ju stolta för vi hade ju en sommarstuga.

Det gick vår, sommar och höst och till sist började stugan att likna ett riktigt hus. Året efter skulle Torsten Oredsson hjälpa Carl-Erik och Gunnar att färdigställa vägen ner till stugorna. Torsten var tvungen att spränga en del stora stenar som var illa placerade. Samtidigt hade Carl-Erik köpt en gammal bil, som skulle användas som reservdelsbil till vår något nyare bil. Den var placerad ca 20 meter från platsen där sprängningen skulle äga rum. Carl-Erik frågade då Torsten om det var någon risk för bilen. Absolut inte menade Torsten.

Men så gick som det gick, en stor sten kom direkt igenom taket på bilen så det var inte mycket annat att göra än placera om bilen som fyllning istället. Torsten körde och packade ner bilen med sin traktor. Efter några år i samband med att vi spelade krocket på gräsmattan, ramlade jag ner i ett stort hål och då fick åter en skytt av den gamla bilen. Det var en underbar tid och eftersom vi har en stor släkt i Blekinge, så på det viset hade vi ständigt gäster i vår sommarstuga.

Den gamla Forden

Foto Gösta Aghed

År 1964 blev min man omplacerad till en ny flygbas uppe i mörka Småland "Byholma flygbas" vilket innebar att vi fick betydligt längre till sommarstugan. Under flera års tid hyrde vi ut stugan till fam. Vestberg och också fam. Eriksson, då vi hade fullt upp med renovering av vårt hus i Lidhult. År 1973 dog min make endast 52 år gammal, så jag blev ensam ägare till sommarstugan.

På slutet av 1970-talet började min sambo Stig Andersson dra in vatten i stugan, bygga till nytt kök samt ett nytt uthus. Familjen växte när flera barnbarn kom till världen, så det erfordrades mer och mer plats i sommarstugan för att klara alla som kom till Bökevik på sommaren. 1992 övertog min dotter och svärson, Gunilla och Boris Jonsson sommarstugan. Detta tyckte jag var den bästa lösningen att vår stuga var kvar inom släkten. Gunilla och Boris har under de åren de ägt stugan ytterligare renoverat den och utvecklat tomten. Det känns så skönt att än idag komma ner till Bökevik, och hela tiden se hur området utvecklas med allt fler sommarstugor.

Min sambo Stig avled i november 2011 och nu planerar jag själv, 84 år gammal

att åter flytta ner till min hembygd Ronneby i Blekinge från Lidhult i Småland. Jag hoppas att åter få komma ut till Bökevik tidigt på försommaren och åter få höra näktergalen.

Jag önskar er alla i Bökevik kända som okända ett fortsatt gott liv i Bökevik

Ella Johansson
Lärkstigen 1
351 10 Lidhult

Diverse minnen

1959 köpte min morbror, Gunnar Fransson, en tomt i Bökevik. Våren därefter åkte vi dit för att pappa, Gösta Aghed, skulle hjälpa Gunnar med bygget. På tomten bredvid var en stuga till salu och i juni 1960 blev även Agheds stugägare. Slakten förfasade sig – det var grusväg från Ronneby, sista biten (från parkeringen vid nuvarande pumphuset) fick vi gå, vatten tog vi med från stan eller hämtade i Oredssons brunn. Det var svårt att gå runt huset pga all sten, så vi gick på brädor. Dessutom låg sydvästen på så vi knappt kunde vistas på framsidan av huset. De tyckte även att det var långt ifrån Karlskrona (45 km!). Ibland är jag själv förvånad över beslutet....

Vi gick på brädor

Foto Gösta Aghed

För mig, som var 9 år då, var Bökevik paradiset på jorden. Min kusin Björn-Olof och jag utforskade omgivningarna väldigt noggrant och gjorde oss bekanta med alla nya sommargäster, tills de mot slutet av 60-talet blev för många (och vi för gamla för att nyta smyga omkring).

De första åren var det mycket sprängande för att göra vägar och ev. brunnar. Torsten Oredsson var sprängarbas och ofta hördes ropet: ”- Eld i berget! Tänt var det här!” Det var oroliga tider för våra

mammor och emellanåt fick vi hålla oss inomhus. En och annan fönsterruta klirrade.

I kohagen gick det faktiskt kor, som även befann sig på vägen ibland. Kom man med bil fick man öppna en grind vid ladan och sedan en stätta en bit innan Skinnaviksvägen. Vi barn hade respekt för korna och vågade inte alltid cykla förbi dem.

Framsidan av huset

Foto Gösta Aghed

Pappa slet med stenarna och med stor stolthet visade han upp vår första lilla gräsplätt, ca.2x3 meter. På natten hördes dock klampande utanför stugan – korna hade tagit sig igenom staketet och av gräsplätten var det inte mycket kvar!

Flera somrar plockade vi jordgubbar på bondgården; om jag inte minns fel så tjänade vi 1 kr litern. Jordgubbssäsongen var lagom över tills Tosia Bonnadan och då gick större delen av förtjänsten åt på Axels tivoli! Ett par gånger hjälpte vi också till att hacka potatis på åkern bakom gården. Stadsbarn som jag är så hade jag knappt sett en potatisplanta på bild ens, så jag tyckte allt såg ut som ogräs och hackade bort rubb och stubb, tills Mary som väl var fick syn på mig och visade vilket som var potatis!

1968 bildades Vattenföreningen på initiativ av pappa (Gösta Aghed), Gunnar Fransson och Åke Blomgren. Pappa blev

ordförande, Gunnar kassör, Anders Haraldsson sekreterare. Från början fanns bara ett vattenmagasin. Ofta sjönk trycket och vi fick ge oss ut på jakt efter "läckan". Björn-Olof och jag cyklade ofta längs ledningarna – i den mån det gick – och spanade. Ibland var det verkligen en läcka, ibland var det någon som t.ex. tvättade bilen med slang. Mer behövdes inte! Midsommarafton sjönk trycket alltid och ibland fick Gunnar stänga av det en stund, för att magasinet skulle hinna fyllas igen.

1970 bildades Intresseföreningen med Åke Blomgren som ordförande.

Vi drog inte in el i vår stuga förrän 1976. Innan dess var det fotogenlampor och gasolspis som gällde.

Framsidan av huset

Foto Gösta Aghed

Eventuell post hämtade vi de första åren i lanthandeln i Skönevik, senare i Oredssons postlåda vid gården (någon annan postlåda fanns inte). En telefonkiosk fanns vid Vierydsvägen. Det hände även att vi lånade Oredssons telefon.

Per Olssons lanthandel i Skönevik förtjänar nästan ett eget kapitel. Där

kunde man i stort sett köpa vad som helst, från falukorv till blytlås, dricksglas och bensin. Fanns det inte så tog Per hem det. Deras stenugnsbakade limpa ("Pers bröd") är nog det godaste bröd jag ätit! Under högsäsong fick man beställa bröd för att vara säker på att få. Det var vi barn, som hade i uppgift att handla - eftersom vi inte hade kylskåp så fick vi cykla till affären varje dag för att inhandla mjölk och middagsmat. Det gjorde vi gärna – vi cyklade ändå i stort sett hela dagarna och det var roligt i affären. Lite skvaller fick man på köpet!

Cyklade vi inte så rodde vi omkring bland öarna. För att locka hem oss till mat och annat, använde pappa och Gunnar ett par skeppspipor, som hördes vida omkring. De hade varsin signal. Det var väldigt praktiskt. När piporna ljud över nejden, visste alla att nu skulle Agheds och Franssons äta!

Några somrar på 60-talet "surfade" vi i Månsaviken. Gösta Oredsson gjorde en surfingbräda av en gammal dörr och så åkte vi efter deras motorbåt. Det var väldigt roligt! Idag kan jag tycka att det inte var helt ofarligt – vi hade inga flytvästar och inga vuxna var närvarande! Å andra sidan höll vi oss mest runt Flinholmen och simkunniga var vi.

Tillkomsten av Eneholmsbryggan och badviken innebar verkligen ett lyft. Dit kan man alltid gå, om man vill träffa folk. Bryggfesterna, som Bosse skrivit om, borde vi absolut återuppta!

Nedtecknat av Elisabeth Lundell (Bitte Aghed)

Segling i Bökevik

När vi flyttade till Bökevik 1960, fanns det inte mycket segelbåtar, eller sommarstugor heller för den delen. Vår granne, Anders Haraldsson hade en skärgårdskryssare och Boris Olsson en 5:a. Jag tyckte det såg så härligt ut när de seglade ut på havet, och detta bidrog givetvis till att ett seglingsintresse föddes. Jag hade dessutom Anders som slöjdlärare i Kallingeskolan, och det tillverkades gärna modeller av båtar under slöjdtimmarna. Själva hade vi en gammal blekingeeka som hette Esmeralda. Det sades att hon var 100 år. Det var nog en skröna, men med tanke på skicket kanske det stämde. Det gick åt mycket tjära och tätningsmedel i alla springor på våren. Eftersom ett seglingsintresse var fött så experimenterades det med seglingsutrustning till Esmeralda. En mast tillverkades av en åra och ett segel av ett bomullslakan. Jag kom ihåg att vi fick en del råd av Olle Mathiassons far, Georg "Jojje" Mathiasson. "Jojje" påstod sig ha bra koll på hur en rigg till en Blekingeeka skulle se ut. Han hade själv en fin blekingeeka, men jag såg aldrig att han hade någon mast uppe, utan han körde runt med en utombordare. Oftast hade han en röd pion fastsatt i fören. Han stannade ofta till vid vår brygga och berättade några historier. Något som jag tyckte var mycket uppskattat och intressant. Min far Karl-Henrik och "Jojje" var arbetskamrater på Kockums. Även Reid:s far Bertil jobbade där. Esmeralda blev allt sämre och fick pensioneras. En öppen 14 fots seglingskostur inköptes. Hon gavs namnet Ingeborg och hade en riktig sprisegelrigg. Hon seglade fint och jag minns fortfarande när jag seglade innanför Stickelön med Alma Cogan sjungandes "Tennessee Waltz" strömmande ur den nyinköpta transistorn.

Året borde då varit 1964, och jag var därmed 11 år. Ingeborg lade grunden till

ett seglingkunnande som gjorde att det var dags för jollesegling. Min morbror "Sigge" var mycket intresserad av sjön och han försåg min kusin Göran och mig med ett par jollar. Den första var en PIGG-jolle. Denna jolle planade inte så lätt. Masten satt långt fram och blåste det mycket så fick man sitta på akterspegeln när det var undanvind. Annars dök fören ned under vattnet. Nästa jolle blev en MOTH-jolle. Denna var betydligt mer avancerad. Den såg ut som dagens E-jolle, men vägde bara 30kg. Den var så rank så att när den låg i vattnet o man satte i masten, då slog den runt ifall man inte höll i den. Det var ett riktigt balansstycke att segla den, men fort gick det. Dagens MOTH-jollar är ännu mer avancerade. Dom har bärplan. Väger 30kg, och kommer upp i 20knop redan vid 6-7m/s vind. Efter MOTH:en skaffades en röd segelkanot. En C-kanot. Detta var en mycket trevlig båt med kanotrigg, dvs 2 master. C-kanoten planade lätt och var mycket rolig att segla i hård vind. Det blev många turer på Bökevikfjärden. Vid denna tiden, i slutet på 60-talet, kappsegldes det flitigt. Som regel varje lördag, med start utanför Pepparholmen. Men det arangerades även kappseglingar i grannskapet, som i Trolleboda och Matvik. Övriga båtar jag minns från denna tiden var Gäfvert:s 420. Som byttes sedermera till en Trapez. Gösta Oredsson:s FD, samt ett antal Trissjollar och Gavottjollar. P.g.a yrkesutbildning seglade jag mycket sparsamt i Bökevik från mitten av 70-talet och framåt, men den perioden tror jag Lasse Malm berättar om i en annan artikel. Nämnas kan dock att några större seglingstävlingar har hållits i Ronneby, med både funktionärer och deltagare från Bökevik. Jag var t.ex. själv tävlingsledare för EM i Fireball 1986, VM i OK-jolle 1986 samt OS-uttagningar för samtliga 6 OS-klasser, i samband med Ronneby:s 600 års jubileum 1987. Detta var ett stort arrangemang och det kappsegldes på 3 st banor mellan Gö udde och Saltärna. NM i Fireball har också arrangerats.

FIREBALL

1969 läste jag en intressant artikel i en seglingstidning som handlade om en engelsk 2-mans jolle som hette Fireball. Det stod i artikeln att man kunde bygga den själv för runt 4000 kr. Jag blev nyfiken på Fireballen och tog kontakt med en av dem som introducerat den i Sverige, Sten Warfvinge i Lund. Jag blev inbjuden en helg till deras sommarstuga i Arild för att se på båten. Sten lovade att komma till Ronneby och förevisa båten för intresserade. Annons sattes in i tidningen och Bernt Gäfvert ordnade med plats i Kallingseskolan, där han var lärare. Detta var första besöket av en Fireball på Blekingsk mark. Vid denna tiden gick jag i samma klass, på Knut Hahnskolan i Ronneby, som Leif Gustavsson o Stefan Lindmark. Det pratades mycket segling och Fireball. Leif:s pappa, Gösta, var yrkeslärare vid AMU-center i Ronneby, och han lovade att hjälpa oss med att bygga en form samt att såga ut plywoodbitar till jollarna. Första året byggdes 5 jollar. Det skulle sedan följas av flera, och Gösta byggde fler formar som även lånades ut till andra byggare i södra Sverige. Jag behöll min "egenbyggda" Fireball 4053, fram till 1974 då det beställdes en plastbåt, 9069, från England.

Fireballarna kappseglades flitigt i Böke-

I källaren på AMU Center Första Firebollarna byggdes där
Foto förf.

vik och på andra ställen runt om i Sverige, men även utomlands som t.ex i Italien. Det vanligaste var dock att vi åkte till nordvästra Skåne på helgerna, eftersom där fanns flera Fireballar. Arild och Båstad var ofta besökta. Ett urval av personer som seglade Fireball vid denna tiden var : Jan-Otto Kleremark, Göran Jonasson, Leif Gustavsson, Stefan Lindmark, Reid Cederlund, Gösta Oredsson, Staffan Hedlund, Anders Gäfvert, Mats-Ola Andersson, Allan o Kurt Håkansson, Bengt Pettersson, "Bobbas" Nilsson, Ulf Nilsson, Krister Lundin, Torsten Berg, Hans Hamel, Peter Rudvi.

I slutet av 70-talet blev det mindre och mindre jollesegling för min del p.g.a.

Utanför Kallingseskolan Sten Warfvinge förevisade sin Fireball. Första gången på blekingsk mark
Foto förf.

yrkesutbildning på annan ort, och båten såldes. Därefter följde en period med kölbåtar för min del. 2009 mötte jag Kennet, som köpt min Fireball 30 år tidigare, och frågade honom var min gamla båt tagit vägen. "Den ligger hemma i garaget", sa han. I garaget låg också en annan Fireball, som senare visade sig vara byggd av Staffan Hedlund. Den är numera i Staffan:s ägo. Jag kom överens med Kennet att jag skulle köpa tillbaka båten, och sommaren 2009 seglade jag åter på Bökevikfjärden, med min son Erik. Det var en riktig nostalgitripp, att sitta i min "gamla" Fireball, 30 år senare, på den fjärden där allting började.

Jan-Otto Kleremark

Lanthandeln i Skönevik

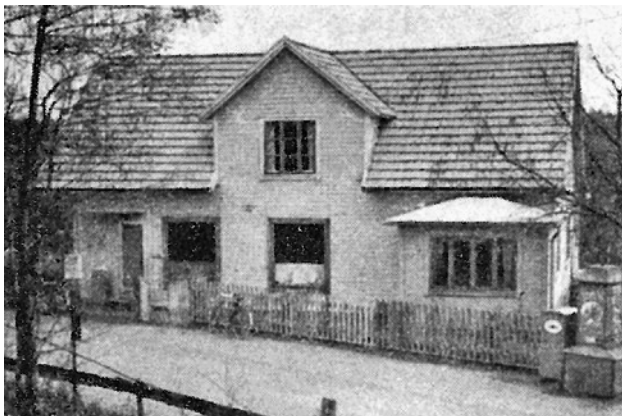

Foto förf.

Året var 1926 då Per Olsson köpte lanthandeln i Skönevik. Affären som hade grundats 1880 av Sköneviks handelsförening övergick i och med detta till en privat ägare. Per som var lantbrukarson föddes 1894. Eftersom han sedan tidig ålder led av allergiska besvär sökte han sig till en annan typ av yrkesroll. Det blev som affärsman Per hittade sin passion. Hans syster Ida Olsson var också med i köpet av affären i Skönevik. Men endast något år efter de tillträtt, så avled Ida. Några år senare träffade Per Olsson sin kära Anna Pettersson (senare Olsson). Anna blev direkt en viktig kugge i affärsverksamheten. 1944 föddes så deras son Olle Persson och 1948 deras dotter Ann-Christin Persson (senare Fransson).

Vid denna tid fanns många människor i byn, men konkurrensen att driva lanthandel var trots det tuff. Det fanns nämligen gott om affärer i närområdet som tillhandahöll livsmedel. Förutom affären i Skönevik fanns en i Bökevik, en i Vieryd, en i Dragsnäs och två i Saxemara. Därmed sex stycken konkurrerande affärer inom en halvmils radie. Hur kunde affären i Skönevik särskilja sig från med de övriga diversehandlarna i området? Olle Persson och Ann-Christin Fransson, som var med under senare delen av affärsverksamheten, berättar att en del av förklaringen ligger i att det här fanns ett brett sortiment. Det gick att köpa alltifrån livsmedel, till bensin, oljor, tjära, snus och djurfoder. Och så fanns det ett

bageri som blev vida känt i närområdet. Strax intill affären låg nämligen Kroks Kvarn dit bönderna lämnade mjöl. Bageriet, som fick namnet ”Per i bodens bröd”, drog mycket kunder som var på jakt efter det goda stenugnsbakade brödet. Ryktet om brödet var så vida känt att det till och med efterfrågades från Ronneby. Sköneviksbon och mjölkköraren Carl Abrahamsson började därför frakta brödet i sin mjölkbil till Ronneby. Det stenugnsbakade brödet såldes fram till och med slutet av 1940-talet. 1948 installerades en elektrisk ugn och en degblandare i Skönevik, vilket förenklade tillverkningsprocessen. Men brödets efterfrågan och den goda smaken kunde bibehållas.

När Olle och Ann-Christin minns sina år i Skönevik berättar de att affärsdagen började tidigt, just med anledning av bageriet. Affären öppnade sedan vid sjutiden på morgonen och stängde först klockan 18 på vardagarna och klockan 16 på lördagarna. Men ofta knackade kunderna på dörren även efter stängningsdags. Då fick Per eller Anna serva kunden som hade ett viktigt ärende att uträtta. Söndagarna höll man stängt och då fanns tid för avkoppling och fritidsaktiviteter. Det var vanligt förekommande att man då tog båten och turade runt i skärgården.

Butiksbiträden fanns alltid på plats i lanthandeln. Som butiksbiträde under denna tid skulle man helst vara tusenkonstnär. Det handlade om att hjälpa till med bageriet, serva kunderna och ansvara för att varorna fanns hemma och var tillgängliga. Glädjande för Anna och Per fanns det mycket duktiga butiksbiträden att få tag på. Ulla Olsson från Vieryd, grannen Anna Olsson (som bakade i affären) och Lilian Abrahamsson, var några av de som var längst tid på plats i affären.

När Olle och Ann-Christin blev äldre fick även de sina egna ansvarsområden att ta hand om. Olle minns att han med sin moped fick åka ut till kunder som hade beställt hemleverans av varor. Detta var

något han tyckte var väldigt roligt att få ombesörja. Annars var det Per som normalt åkte ut med sin bil för att distribuera varorna. Dagens moderna hemleveranser av mat, hade därmed sin tydliga föregångare från förr i tiden. Det gick att beställa varor ur hela sortimentet och leveransen skedde utan att någon extra kostnad lades på. I övrigt fick Olle hjälpa till att serva i affären och ta hand om de tyngre varorna som kom till lagret. Det var ofta ett relativt tungt arbete, berättar Olle. Ann-Christin som var några år yngre än sin bror berättar att även hon fick expediera kunder och hämta varor mellan lagren och butiken.

Kom man med häst och vagn till lanthandeln kunde man binda fast sin häst utanför medan man var inne och handlade. I affären fanns två skyltfönster där man exponerade hem- och husgerädsartiklar samt prydnadsvaror som fanns att köpa. Lanthandeln hade två separata avdelningar. En avdelning för livsmedel och en för manufaktur med exempelvis dam- och herrunderkläder, tyger och lakansväver, linnedukar och vaxdukar. Blåkläderna var kanske det plagg som gick allra bäst. Varorna som fanns i butiken var från kända märken som exempelvis Luxus, Surf och Persil. Ann-Christin minns också att det kom bröd från Åryds bageri och Wienerbageriet. Brödet kom i stora kistor direkt med bussen från Ronneby. Olle berättar att det en dag varje vecka kom en charkuteribil till Skönevik. Det var en husbil där man som affärsidkare kunde köpa sina varor från KBS (Kristianstad Blekinge Slakteri), vilket Per och Anna gjorde.

Även på denna tid fanns hälsovårdsinspektörerna som gjorde kontroller i butiken. Ann-Christin berättar att framförallt mor Anna var nervös inför dessa kontroller. Men kontrollanterna, som primärt kontrollerade städningens kvalitet, hade inga anmärkningar. När kontrollerna väl var avslutade brukade kon-

trollanterna åka från Skönevik med nytt bröd med sig hem. Det bästa betyget lanthandeln kunde få, kan man snabbt konstatera.

Det blev under 1960-talet tämligen stora skillnader mellan sommar- och vintersäsong. Mellan maj till september månad var det en betydligt större rullians. Ja, Olle och Ann-Christin vågar säga att det rörde sig om dubbelt så hög omsättning på sommaren, jämfört med vintern. Inte så konstigt med tanke på alla sommargäster som då kom till sina stugor i närområdet.

Oavsett vilken tid på året det rörde sig om så var mötesplatsen som affären skapade väldigt viktig. Flertalet kunder gick i lika hög grad till affären för att möta människor, som för att handla varor. Här kunde de senaste nyheterna diskuteras och chansen att träffa på goda vänner och bekanta var stor. Dessutom hade affären hand om den post som kom till Sköneviks by. Inte konstigt att lanthandeln blev ett viktigt nav i samhället under denna tidsepok.

För såväl Anna som Per blev det en livsstil att driva sin lanthandel. En livsstil som de trivdes väldigt bra med. De hade affären i Skönevik i 44 år. Den 1 juni 1970 övertogs den av Bertha och Erik Allan Jönsson. Men redan 1967 flyttade familjen till den nyrenoverade gården som man hade köpt i Bökevik. De sista åren fick man därmed pendla mellan Bökevik och Skönevik. Ann-Christin fortsatte inom handelsyrket som hon utbildade sig inom. Hon har idag jobbat 43 år på Maxi ICA Stormarknad i Ronneby där hon jobbar på kontoret. Olle däremot gick vidare till läraryrket. Idag ägs gården i Bökevik tillsammans av de båda syskonen.

Författat av Frans Fransson, september 2012. Frans är Per och Annas barnbarn och Ann-Christin Franssons son.

60-talssommar i Bökevik

1960 köpte Gösta Aghed en stuga i Bökevik. Vi fick lägga plankor runt huset för att kunna gå där. Jag var 14 år då och Bitte var 9 år. Vi + kusinerna Leif och Björn-Olov Fransson utforskade alla öarna i Vierydsviken med en lånad båt som ibland läckte in. Vi fastnade på stenar och fick gunga oss loss. Tur att våra föräldrar inte alltid såg oss. Flytvästar fanns inte.

Cirkus kul spelades i logen. Fr.v. Hans Hertz, Ingrid Frigyes, Monika Oredsson, Gunilla Jonsson, Mats o Gabriella Nordblom och Gunilla Silverberg 1965
Foto Elisabeth Lundell

Oredssons gård var en populär samlingsplats för områdets barn. Vi hoppade i höet, spelade brännboll mm. Telefon hade vi inte, så behövde vi ringa fick vi låna gårdens. Om någon sökte oss fick gårdens barn vara bud.

Vägarna var bristfälliga. Vi kunde t.ex. bara köra till brevlådorna vid pumphuset vid Rönnklimpsvägen. Frånvaron av el och vatten gjorde vardagen annorlunda för oss som bodde i sta'n annars. Vi tvättade oss i havet, diskade likaså. Handla fick vi göra varje dag hos "Per i boden" en äkta lanthandel där allt fanns eller kunde beställas. Cykla och handla föll ofta på min och Leifs lott. Det var också enda chansen att få en glass en varm dag. Var det kö kunde man läsa serietidningar medan man väntade. Dagar då "Pers bröd" bakades var där fullt. Man måste ha förbeställt för att

kunna få köpa brödet. Det var gott!!! Ibland handlade vi till "Kalle" (Karl-Erik Johansson) också. På hans lapp kunde det stå "10 cm falukorv".

Vägarna gjordes i ordning bit för bit, och Oredsson gillade när det smälde. Alltså gick det åt mycket dynamit. Stenarna flög i luften, en gick genom "Kalles" tygtak i bilen och låg på förarsitsen en morgon.

Hoppa på stenarna längs stranden var ett nöje och vi fiskade med metspö. Mask fanns i gårdens höns hus, annars metade vi med sniglar eller bröd. Ibland blev det grillad abborre till middag. Franssons hus var inte helt klart första sommaren. Ibland sov de över hos oss, vi var då minst 8 personer i två små rum och ett litet större, ca 35 m²!

Vi fick också hjälpa till att bära bort sten som pappa tog upp för att få lite jämn mark runt huset. Och stigen mellan Franssons och Agheds har Leif och jag gjort.

Sommaren 1963 var jag barnflicka hos doktor Elmfors. Anders var 4, Åsa 2½ och Eva 1½ år. Kanske inte så säker miljö med så små barn, huset ligger nära vattnet. Men det gick bra även om Anders och Åsa var påhittiga och snabba. Ibland lekte de "jobbarbröderna" och då kunde allt hända. T.ex vattenfall i husets nya fina fåtölj. Första gången jag handlade till Elmfors – samma varor som jag handlat till mina föräldrar – sa Per då jag skulle betala: "Barnen få väl ha något också." Så la' han i lite godis i kassen. Hur visste han vem jag handlade till?

Med stor glädje kan jag nu idag (2012) konstatera att våra barnbarn hoppar på stenarna, fångar tångräkor och leker gömme i skogen, precis som vi gjorde för 50 år sedan. Friheten finns kvar trots att det finns mycket flera hus i området. Vår engelska brevkamrat kallar Bökevik "paradiset på jorden." Vi kan bara hålla med henne!

Marianne Arnoldsson fd Aghed

BÖKEVIKSSÅNGEN

Mel: Basin street blues, /text;
Hasse Wahlberg o Monika
Oredsson W

En solig dag på sommaren,
di-di—————

Vi ringer till varandra
di-di—————

Kom följ nu med ut med vårt
gäng

Så far vi ut till Saltärna en sväng

Vi packar ner i båten,
di-di———

Den vanligaste bråten
di-di———

Lunchmat och kaffe , en
gammeldansk

Å en och annan pilsner, det var
allt som fanns

Bökevik , är en vik, som är unik,
och inte lik,

Nån annan vik, vårt Bökevik
Med lummigt gröna öar och så alla
vi som bara slöar

En sån dá, är bra att ha, för
minnena och sinnena

På vinterns dá, vårt Bökevik

Bökevikshistoria från mina minnen.

Det var sommaren 1963. Vi hade träffat Torsten och Elsa Oredsson och de presenterade för oss det område som skulle bli fritidshustomter på deras fastighet i Bökevik. Torsten körde oss runt på de vägar som då fanns genom ek- och bokskog i området. Senare gjorde vi en båttur efter stranden från en brygga i "Månssons viken" ut mot Vierydsviken. Stranden var stenig - ingen direkt sol- och badstrand men på ett ställe fanns en liten vik som var lagom stor för "Black Molly"-roddbåten som vi färdades i. Där ankrade vi och längre upp på stranden fanns en tomt - visserligen stenig -, men därifrån kunde man se över Pepparholmen ut över öppna havet. Den tomten köpte vi 1963. Vi ritade en sommarvilla, fick den godkänd och Torsten lovade att bygga den, vilket skedde våren 1970.

I juli 1970 kom vi och flyttade in i huset. Nu hade flera hus vuxit upp på tomterna i området och vi blev snabbt bekanta med dess ägare.

Alla hade båt eller skulle skaffa och nu var problemet hur vi skulle ha våra bryggor. Beslutet blev att bygga en lång brygga utmed stranden och därför bildades en bryggförening som skulle bekosta och ombesörja bygget. De följande två årens semestrar gick stor tid åt till att borra och spränga stenar samt kapa och barka de ekar som vi fått fälla på Torstens mark. Den som ledde arbetet och fick oss att komma igång varje morgon var "åldermannen" Helmer Gustafsson - Christer Gustafssons far - som i ottan slog sitt spett i stenarna som tecken på att nu skulle vi jobba. Ekstockarna lades ut och bandades fast med armeringsjärn i underlagets stenar. Efter att ha fyllt upp mellanrummen med stenskravlet kunde vi börja spika dit bryggbräder, ett jobbigt arbete med långa spikar som skulle ner i ekstockarna.

Eneholmsviken. Utfyllnaden klar inför bryggbygget 1971
Foto Christer Gustafsson

Helmer Gustafsson leder jobbet med en ny båt-brygga med mottot: "Tid att bygga"
Foto Christer Gustafsson

Båt- och badbrygga anläggs 1971 i Eneholmsviken
Foto Christer Gustafsson

Det farligaste i hela projektet var stensprängningarna. Alla småbåtar som låg utmed vår strand flyttades ut och ankrades vid Pepparholmen, fruar och barn fick hålla sig inomhus och vi själva sprang och gömde oss på tomten ovanför vägen när det small. Innanför träbryggan gjöt vi ett betonglager som täckte stockarnas inre del och som blev en extra tyngd vid eventuellt högt vattenstånd.

Längre in planades marken ut och Torsten fyllde på med jord som senare besåddes och blev en stor fin gräsyta. En kortare båtbygga gjordes också på den västra sidan mot Haraldssons tomt. Samtidigt som båtbyggan tillverkades byggde vi även en stor badbygga med badstegar och sittbänkar.

Den lilla vassviken vidgades och rensades från stenar och gjordes till en lek- och badstrand till de mindre barnen. Sand till badviken kunde vi köpa in genom att taxera ut pengar av bryggägarna och tigga åt oss lite av andra familjer i närområdet. Snart kom önskemål om en badflotte i sundet utanför bryggan. Några snickarkunniga i bryggföreningen tillverkade och lade ut en flotte som därefter flitigt har använts av alla simkunniga år efter år.

De icke simkunniga småbarnen såg hur kul de äldre hade det på flotten och det dröjde inte länge innan Inga-Britta Vestberg tyckte att vi skulle ha en liten flotte inne i viken till de små. Nya önskemål - nya snickerier och småbarnen fick sin flotte.

Eneholmsbryggan som platsen heter blev en mötesplats för alla i området, men anläggningen måste underhållas och repareras och för att få in pengar till detta anordnade bryggföreningen en bryggfest. Bord till festen åkte vi runt och lånade i stugorna i området. Några bord var breda andra smala en del högre än andra. Sittplatser ordnades med hjälp av mjölkbackar, betongstenar och plankor.

Ny flaggstång restes på Eneholmsbryggan 1991. På bilden ses Torbjörn Vestberg, Sven-Göran Johansson och Bo Holmgren i full aktion
Foto förf.

Ny badbygga

Foto Christer Gustafsson

Färgade lampor och ljudanläggning lånades, fiskdamm åt barnen arrangerades och mat till festen ställdes i ordning av föreningens damer. De som anmält sitt deltagande i festen fick betala en liten summa för bl.a för maten. Kaffe, ev drycker, glas och bestick fick deltagarna

Invigning av bryggan i Eneholmsviken 1971. Synliga fr.v. Elisabeth Aghed, Gunnar Fransson, Torsten Oredsson, Gösta Ellfors, Björn Pålsson, Helmer Gustafsson, Björn-Olof Fransson, Torbjörn Vestberg. Invigare Gösta Aghed

Foto Christer Gustafsson

Vi lånade / hyrde marknadsstånd från kommunen och fick så en regnsäker dukning

Foto förf.

själva ta med sig. Under kvällen dansades det på bryggan till sena natten. Tårt- och saftlotterier gav ett litet netto som behövdes till ytterligare investeringar i badviken. Efter festen, nästa morgon, gällde det att städa undan allt, köra tillbaka borden till rätt ägare, plocka bort och återlämna plank och mjölkbackar till gården.

Bryggfesten blev en succé och upprepades sedan varje år med den skillnaden att vi hyrde och lånade marknadsstånd som bord och kunde då lätt sätta upp presenningar som skydd mot fukt och regn. Vi lyckades också köpa in 60 plaststolar till bra pris och på så sätt slapp vi undan hanteringen av plank och plastbackar och bockar. Den gamla flaggstången-sjömärket - längst ut på badbryggan ersattes med en riktig flaggstång i plast som placerades inne på grönytan.

Under alla dessa år som bryggfester arrangerades var det en sak som slog mig. Trots att deltagandet varierade mellan 70 till över 100 personer var området inte nedskräpat efteråt - inga tomburkar, flaskor, krossat glas eller papper låg kastat på marken. Tiden går och mycket förändras. En del husägare har av olika anledningar lämnat vårt område och nya har kommit till.

De gamla båtbyggarna har byggts om på båtägarnas bekostnad efter ca 40 år. Även badbryggan har fått en rejäl renovering som även den utförts av personer i området vilka verkligen inte har tumarna mitt i handen.

Tack vare dessa händiga personer kunde renoveringen av badbryggan göras till en låg kostnad för Skinnarvikens Intresseförening som numera står för kostnader av badsand och eventuella reparationer av den stora och välbesökta badbryggan.

Nedtecknat av Bo Holmgren.

På söndagarna anordnades optimistjolletävlingar från Eneholmsbryggan. Då bjöds det på kaffe, saft. I samband med kaffedrickandet förekom även andra aktiviteter t.ex. konstutställning här med akvarellutställning med Gerd Månsson
Foto förf.

Bryggfesten, sommarens höjdpunkt. Torbjörn och Inga-Britta Vestberg förättar dragning i saftlotterierna. Diskjockey Sven-Göran Johansson bakom högtalaren.
Foto förf.

Dans på bryggan. Gösta och Ia Oredsson, Bosse och Christina Holmgren

Foto förf.

Minnesbilder från tonårs-somrar i Bökevik.

Bökevik, hur hittade vi dit? Det var min pappa Bengt som hade en dröm om hav, sol och segling i skärgård. Han cyklade runt i kustbygden i Blekinge och kontaktade olika markägare. Hos Torsten hittade han vad han sökte. 1964 inköptes tomten med utsikt över viken och Flinholmen. Fast då skymtade vi knappt havet för bara trädstammar och marken bestod av sten på sten. Mamma Ragna var först inte helt såld på idén, men en mindre berghäll på tomten avgjorde saken. När vi satt där på hällen med vår matsäck och tittade mot ljus björkskog och äng (Göstas och Ias nuvarande tomt) så togs beslutet. "Berget" kom hällen att kallas, och där dracks sen eftermiddagskaffet i många år.

Mina föräldrar slet med uppbyggnaden av det nya sommarhemmet. Det tog ett par år innan huset var klart. God hjälp fick de i början av Torsten Oredsson och hans kontakter i bygden. Själv gjorde jag väl inte så mycket mer än att dra undan ris efter röjning. Syskonen Ingvar och Åsa var små och lekte mest själva i början, och lillebror Håkan var inte född ännu. Vardagshandling med cykelturer till affären var något jag och storasyster Ann, när hon ibland var där, ofta gjorde. Då fanns det i närområdet flera affärer.

Den välsorterade lanthandeln i Skönevik, där man i början handlade över disk, och fick stå och vänta länge när varor togs fram och summerades. Köerna var extra långa de dagar den åtråvärda "Per-i-boden-limpan", älskad av alla, bakades. Det gällde att beställa i förväg, annars blev man utan.

Det fanns också en affär mitt i Vieryd. Den hade inte så stort sortiment men det var ju roligt att cykla åt det hållet ibland, som omväxling.

Vi får inte heller glömma "Lisas" nere i Bökeviks fiskeläge. Handelsboden fanns i den stora villan mitt emot brevlådorna, innan man kommer ner till havsviken. Dit cyklade vi förbi nuvarande båtbyggarna och på stigen längs havet runt udden med utsikten. Mest inhandlades glass (man fick ta de sorterna som fanns) och hade man tur så kunde man få köpa några liter mjölk. Jag tror att hon mest tog hem på beställning till sina stamkunder så det var en väldigt liten handelsbod. Jag minns innehavaren som en uråldrig skinntorr liten dam, men vad vet jag, jag såg ju allt med tonåringens ögon.

Mot Ronneby fanns den "stora" självbetjäningsaffären i Saxemara, och åt motsatt håll en gammal diverseaffär "Gunnar Svenssons" i Väby. En sommar gick vi ungdomar klädda i gammaldags ribbade bomullsundertröjor som fyndats billigt i Väby. Ytterligare en livsmedelsaffär låg i kullåkrasvängen mot Järnavik.

Ägg kunde vi köpa på gården av Elsa, jag ser framför mig den stora äggkorgen som hängde i taket i farstun.

Fisk köptes ibland i fiskeläget, åtminstone innan vi fick hit farfars gamla träeka från Stockholms skärgård med medföljande "antik" motor. Motorn drogs igång med ett löst snöre som gav en pisksnärt vid starten, då gällde det att akta sig. Båten gjorde att vi började pilka torsk själva, ofta blev man sjösjuk av hävningen. I början var det ganska god fiskelycka.

Någon sommar körde en bokbuss från Ronneby bibliotek turer ut på landsbygden. Den gick till fiskeläget och jag har för mig att den också stannade vid gården. Det gav lite omväxling under regniga somrar och blev också lite som en mötesplats.

Träskomakare fanns i Kullåkra, campingkiosk i Järnavik där de också hade

minigolfbanor (det kallades så då) och hopptorn vid badet.

En smedja fanns på vägen mot Skönevik, och där låg också ett taxiföretag. Har jag missat något? Säkert! Men nog fanns det olika sorters service i bygden då.

Det var en försommar kanske i mitten av 60-talet jag minns särskilt, bara för jag tyckte det var så obehagligt. Det var massiva angrepp av larver på bokarna. Träden var totalt kalättna på grönska. Var man tyst så hördes det som ett stilla sommarregn när larvernas avföring trillade ner på biltak mm. Larver fanns överallt och de hängde överallt i långa trådar från grenarna så det gick inte att undvika dem, de hamnade på kläder och kroppen. Senare på sommaren kom det ut nya blad med vårgrönska i stället så träden kom igen som de väl oftast gör.

I tidiga tonåren kom jag snabbt i kontakt med Monika på gården, Gabriella Nordblom och Ingrid Frigyes som kommit till området något tidigare. I början var det bara vi fyra som höll ihop hela sommaren och otaliga helger.

Vi fyra flickor lånade ofta Torstens motorbåt "Svanen", som definitivt inte motsvarade sitt namn. I den for vi utröttligt runt till massor av öar och kobbar där vi gjorde strandhugg och upptäcktsfärder. Vårt förtroende för kaptenen Monika var orubbligt. När motorn hackade eller la av så bankade hon på den och så gick den igen. Förresten fanns det alltid åror att ta till. Flytvästarna hade inte vunnit gehör ännu. De kom inte i ropet förrän föräldrarna Lindell, med Ann och Erik, anlände till viken med sin segelbåt och fasta principer om flytvästar. Om jag inte minns helt fel var Gabriella ibland utrustad med någon gammal klenod av bomull som möjligen flöt, men vi andra var glatt ansvarslösa.

Baden var huvudnöjet somrarna igenom. Den sk "djupebryggan" som fanns i

viken nedanför dåvarande bröderna Svenssons hus "Sommarro", användes att springa och dyka ifrån. Ibland simmade vi över till Flinholmen och någon gång rundade vi ön. Det var ingen höjdare för det växte redan då långa trådiga alger(?) från botten här och där, som slingrade sig runt armar och ben under simturen. En enda gång under tonåren kommer jag ihåg att vattnet "blommade" så pass att vi tänkte på det. Det var grågrönflagit ute i havet vid öarna, men det kom inte in och fyllde vikarna med sörja. Vår familj badade som vanligt, men vi tillhör också alla den badglada sorten.

Monika hade sina uppgifter i lantbruket och någon gång hjälpte vi andra till att "hacka palsternackor" (gallrade plantor). Växtsaften fick man akta sig för. Den gav otäcka blåsbildningar så vi jobbade i skyddande långbyxor. Det var svettigt med lantarbete.

Jordgubbs- och hallonplockning var annars de första sommarjobben. Vi cyklade bort i ottan till bönder som Monika kände till. Det var mest som ett slags nöje, men lite pengar blev det om man låg i ordentligt.

Cykelutflykter gjordes till Ronneby, Karlshamn och Järnavik bl a. Cyklarna var de äldsta och sämsta som togs från staden. Skrangliga, med lösa kedjor och andra små defekter, så de flög inte fram av sig själv precis. Campingturer med cykel och båt ingick i de tidiga sommarminnena från Bökevik.

På Oredssons loge ordnade vi en sommarföreställning med diverse olika uppträdanden. Den hade vi mycket roligt med, framför allt förberedelserna. Och tacksammare publik än släkt och grannar kunde väl ingen ha fått.

Efterhand som det växte upp fler hus så kom det fler och fler ungdomar till området. Både äldre och yngre välkomnades i gänget där Monika och

Gösta utgjorde en självklar kärna. Släktingar och kompisar på besök, alla kom med i gruppen och aktiviteterna som var på gång. "Gården" fungerade som vår mötesplats och andra hem. Elsa och Torsten tog med stor gästfrihet och tålmod mot oss, och efterhand en allt större grupp ungdomar, i sitt hem. Det var sällskapsspel, kortspel, fika, och senare gitarr- och pianospel, kvällarna igenom.

Ytterligare en samlingsplats som tillkom var familjen Lindells stuga. Den uppskattades och avundades extra mycket av oss sommarstugebor på grund av sitt wc. Andra stugor var då utrustade med torrdass. Något annat fick inte byggas enligt den tidigare planen, och jag tror heller inte att många tidigare funderat över att man skulle ha så hög standard "på landet". Föräldraparet Lindell drog sig diskret undan och gänget ockuperade storstugan kväll efter kväll till långt fram på natten med stöj och glam och musik. Tala om föräldrars tålmod!

Optimister

Foto förf.

Aktiviteterna under dagtid rörde sig alltmer om båtliv och framför allt segling. De lyckligt lottade hade segelbåtar och övriga kunde få vara gästar. BZZ, Bökeviks segelsällskap, bildades. På Pepparholmen satt frivilliga tävlingsarrangörer som skötte start, tidtagning,

lade ut banor mm. Var det fint väder kom många åskådare dit med kaffekorgar och umgicks. Vid dåligt väder fick veckans arrangörer sitta ensamma och frysa, och ibland vänta länge på sista kölbåten. Det var allvarliga saker att sköta starten korrekt. En hög stolpe med höj- och sänkbar startmarkering hade monterats på ön. En gång när familjen Malm var en av arrangörerna så brast linan inför starten. Det tog inte många sekunder innan Lasse Malm klättrade upp till mastens topp med snöret i högsta hugg. Så situationen räddades den gången.

Ett annat speciellt minne var en av optimisttävlingarna, när det blåste så kraftigt att båt efter båt kapsejsade. Följebåtarna fick ett sjå med att dra in båtar och barn och hämta alla roder, centerbord och diverse lösa saker som flöt iväg. Jag undrar egentligen vad de yngsta seglarna fick för minnen av den dagen.

Lasse Malm klättrar upp i masten. Britta Silverberg och Åke Strid
Foto förf.

*Ingvar och Åsa Lindén på prispallen vid års-
avslutningen på Stora Ekö. Lasse Silverberg
prisutdelare* *Foto förf.*

Segelutflykter för nöjes skull, både dagsturer och längre seglingar företogs av gänget. Ibland blev vi inblåsta i hamnar och många gånger kom båtar hempaddlande på kvällskvisten. Föräldrarna blev luttrade, det var före mobiltelefonernas tid, så det var bara att vänta ut seglarna.

En heroisk utflykt gjordes en gång med vår familjs avlånga träbåt och dess 4hk utombordare, från Bökevik uppför ån, till ett diskotek i Ronneby. Vi som var med på den turen hade inga körkort men skulle in till "Ron" och dansa. Båtresan tog lång tid kan jag säga, och det var minsann ganska råkallt på hemvägen. Men efterhand som flera tog körkort blev strapatserna mindre.

Romanser kom och gick men vänskapen överlevde mestadels, och några par som bildades i gänget då, håller fortfarande samman. Deras barn och barnbarn och alla andra barn/ungdomar har bildat nya gäng, som säkert haft lika kul ihop som vi, men det är inte min historia.

Vid sidan av allt jag skrivet om vårt ungdomsgäng (ibland kallat "bonnaligan") så har ju många av sommargästerna, både vuxna och yngre, under tiden som gått, varit engagerade i midsommarfirande, bryggfester, seglarkurser, seglartävlingar, tennisbaneuppbyggnad, vägröjningsarbete och aktiva i intresseföreningen.

Alltså är det inte bara den underbara naturen utan också alla som finns eller har funnits i Bökevik som gör det till det fina och trivsamma ställe det är i dag. Jag sänder också en extra eloge till Mary och Olle som bidragit till idyllen med sina härliga Highland Cattle i hagarna.

Eftersom jag känt mig så rotad i Bökevik så blev det en tomt, och så småningom också ett drömhäus här, för Åke och mig och våra barn.

Bökevik 2012-04-25
Ylva Lindén

VÄGNAMNEN

Gösta Aghed hade varit förvaltare i Kungliga Svenska Flottan i Karlskrona och blev efterhand officer. Han hade, liksom både min hustrus far och min far, börjat som skeppsgosse och han var under en mycket lång tid ordförande i Skeppsgossekåren, en kamratförening för forna skeppsgossar. Han var en mycket duktig och noggrann person och han kunde naturligtvis inte avstå från att aktivt verka både inom Skinnarvikens Intresseförening och inom Vattenföreningen Bökevik västra. Eftersom områdets brunn hade tendenser att sina lagom till midsommar så gick han gärna runt och förmanade oss om att vara sparsamma med vattnet. Det var till och med så att vi någon gång hade Gösta Aghed som hot när barnen slösade med vattnet.

När vi köpt vår tomt av Torsten Oredsson våren 1969, fick vi nästan omgående ett vänligt och välkomnande brev från Vattenföreningen, dvs från Gösta (bilaga 1). I Intresseföreningens namn tog han aktiv del i namnförslagen på våra vägar (bilaga 2). Hans förslag var uppskattat med

fågelnamn men ett annat förslag blev det som sedan fick gälla.

Gudrun Nordblom lämnade in ett vägnamnsförslag som byggde på namn från öar, skär och uddar i omgivningen (bilaga 3) och det förslaget vann gillande hos de flesta och blev det som beslöts gälla (bilaga 4 och 5). Antingen omgående eller något senare skedde några små förändringar troligen begärda från Postverket och en sådan version fick vi alla (bilaga 6). Även den har ändrats något bl.a. för att vägen ej längre går mellan gårdens boningshus och ladorna utan väster om den stora ladan. Vägverket kallar vägen från den asfalterade vägen för Håanabbsvägen och inte längre Flintholmsvägen. Den avhandling som Gudrun Nordblom hänvisade till fanns i början på 1970-talet att köpa i Lundins bokhandel i Karlshamn och jag köpte en då. Nu kan man nog endast finna den på antikvariat.

Lars Malm

Bökevik den 16 april 1969.

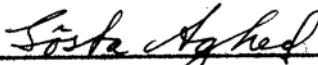
S H T .

Enligt meddelande från lantbrukare Torsten Oredsson, Bökevik, är ni numera lycklig ägare till fritidstomt inom Bökevik 1³, västra området. Inom detta område har bland fastighetsägarna bildats en vattenförening som åtagit sig att tillhandahålla vatten genom sommarvattenledning fram till resp. fritidshusägares tomtgräns. Ev inledning av vatten i hus sker genom resp husägares egen försorg. Torsten Oredsson har meddelat att ni är underkunnig om ovannämnda förhållanden. Då en vattenanläggning inte kommer till av sig själv utan i stället är förknippad med diverse kostnader har fastighetsägarna inom området slutit sig samman och gemensamt bekostat (åtagit sig att bekosta) anläggningen. De preliminära kostnadsberäkningarna slutar på c:a 800 kronor per fastighet och föreningen beslöt vid bildandet att denna summa skulle inbetalas till styrelsen snarast möjligt och senast den 1/4 1969. Senare tillträdande fastighetsägare inbetala sina andelar så snart möjlighet därtill föreligger. Möjlighet till avbetalning - amortering av kostnaderna föreligger, men då måste föreningen upptaga motsvarande lån i bank. Torsten Oredsson har lovat stå för lånet men det är då inte annat än rättvist att de fastighetsägare, som avse att amortera sina kostnader, få stå såsom borgensmän för lånet.

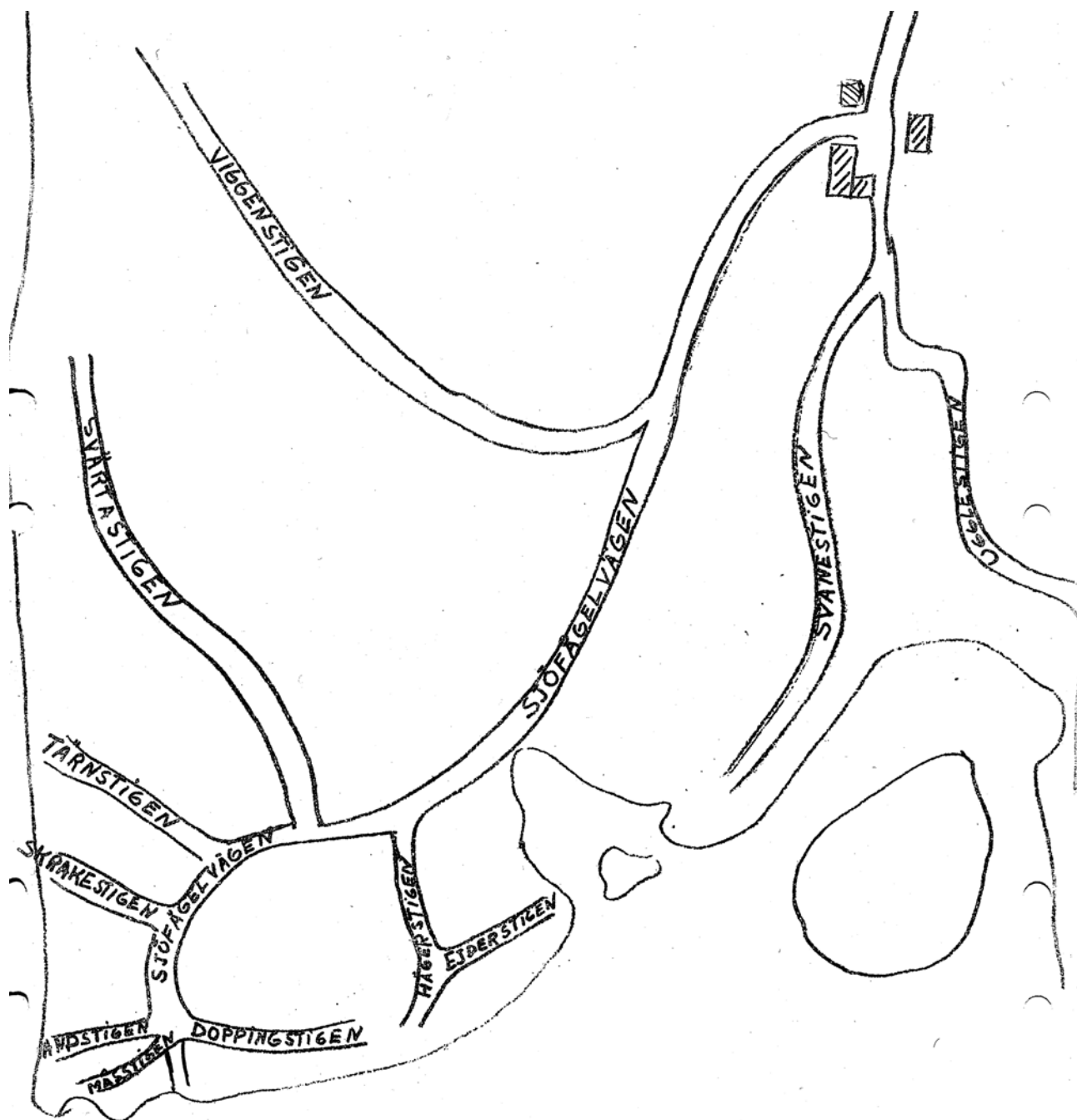
Styrelsen hälsar Er välkommen i föreningen och ber att som information överlämna de handlingar, som tillställts tidigare fastighetsägare. Tyvärr är kartorna slut f n, men en cementbrunn kommer att sättas ner vid er tomtgräns och i denna brunn avslutas sommarvattenledningen med en avstängningsventil.

Arbetet med stadgar för föreningen pågår och kommer senare att översändas.

Med hälsningar från ett fortfarande kyligt Bökevik!

Gösta Aghed,
Ordförande.

FÖRSLAG TILL VÄGNAMN FÖR FRITIDSOMRÅDE VID BÖKEVIK.
NYA SYNPUNKTER ELLER KLAGOMÅL FRAMFÖRES TILL G. ÅGHED
FÖRE 10.8.1969.

Bilaga 3

Kära vänner och grannar!

Ang. vägnamn inom västra Bökeviksområdet (lantbrukare
Torsten Oredssons fastighet å hemmanet Bökevik)

Med intresse har jag tagit del av förslag till vägnamn inom vårt vackra bokklädda och av hav omgivna sommarparadis. Jag tycker det är bra att man väckt frågan om vägnamn. För min del skulle jag helst se att namngivningen på vägarna anslöt sig till ortsbefolkningens urgamla namn öar, holmar, uddar, näs, sund och dyl. inom området.

Ur förre karlshamnsrektorn Bertil Olssons doktorsavhandling: "Blekingekusten mellan Mörrums- och Ronnebyån", namnhistorisk undersökning i serien skrifter utgivna av Gustav Adolfs Akademien (tryckt i Lund 1939 å Carl Bloms Boktryckeri), har jag därför låtit utföra ett bearbetat utdrag av avhandlingen med angivande av lokala geografiska namn inom Bökevik och dess närmaste omgivning,

Det torde vara rätt enastående i landet att just de för vår vistelse i Bökevik viktiga namnen är så välkända och vetenskapligt bearbetade. Jag anser därför att vi bör taga vara på detta tillfälle att få de gamla namnen bevarade och uppkalla våra vägar efter dessa. Jag har därför tillåtit mig göra ett förslag, bil.

Samtidigt får jag framhålla att, om så önskas, möjlighet föreligger att av byggnadsnämnden i Ronneby, som är beslutande myndighet, begära godkännande i vägnamnsfrågan.

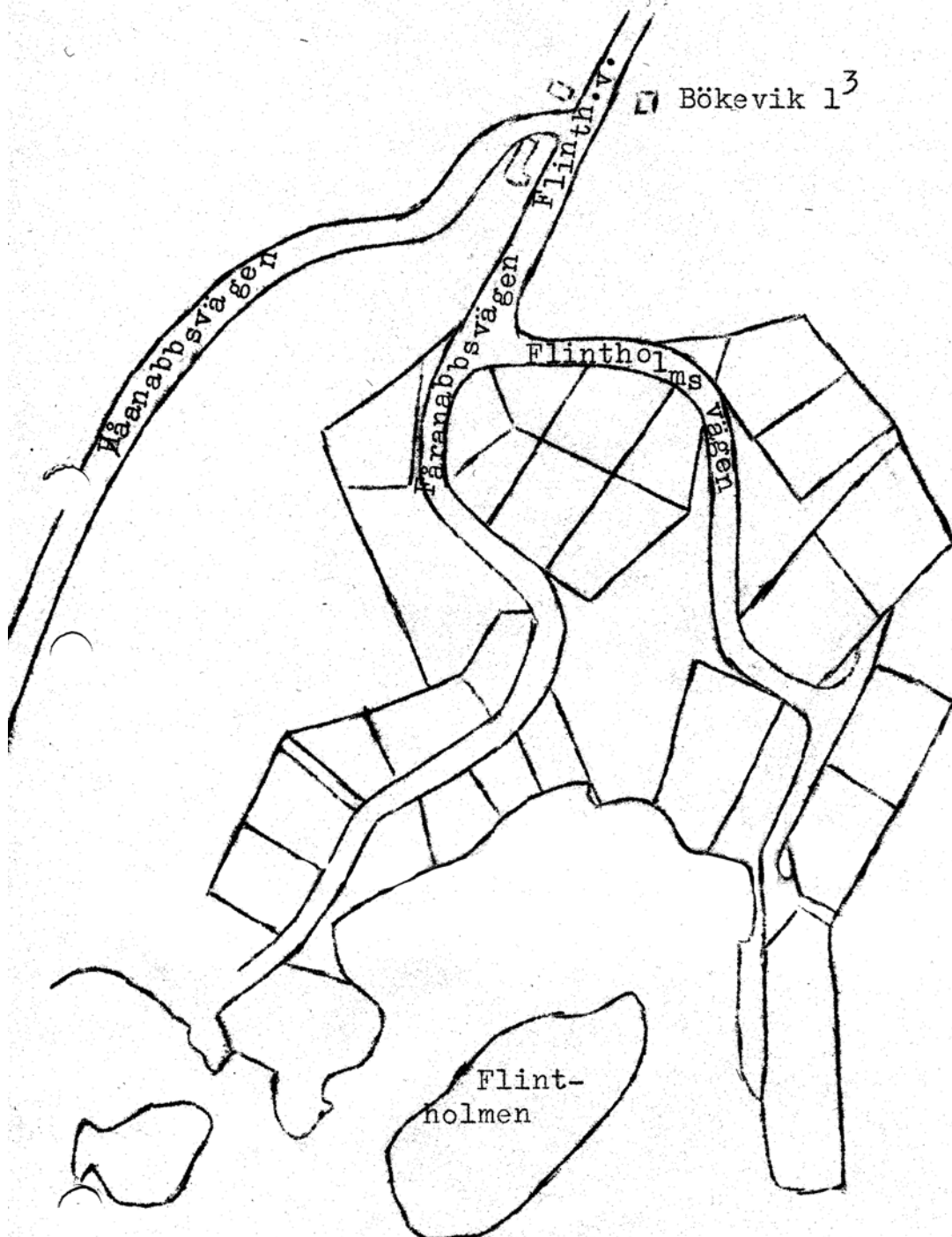
Den som ej vill föredraga mitt förslag bör snarast och i vart fall före den 16.8.1969 avgiva skriftlig protest i min brevlåda 4693. Jag avser att snarast kontakta initiativtagarna i denna fråga och överlämna ev. protester mot mitt förslag.

Med vänlig hälsning

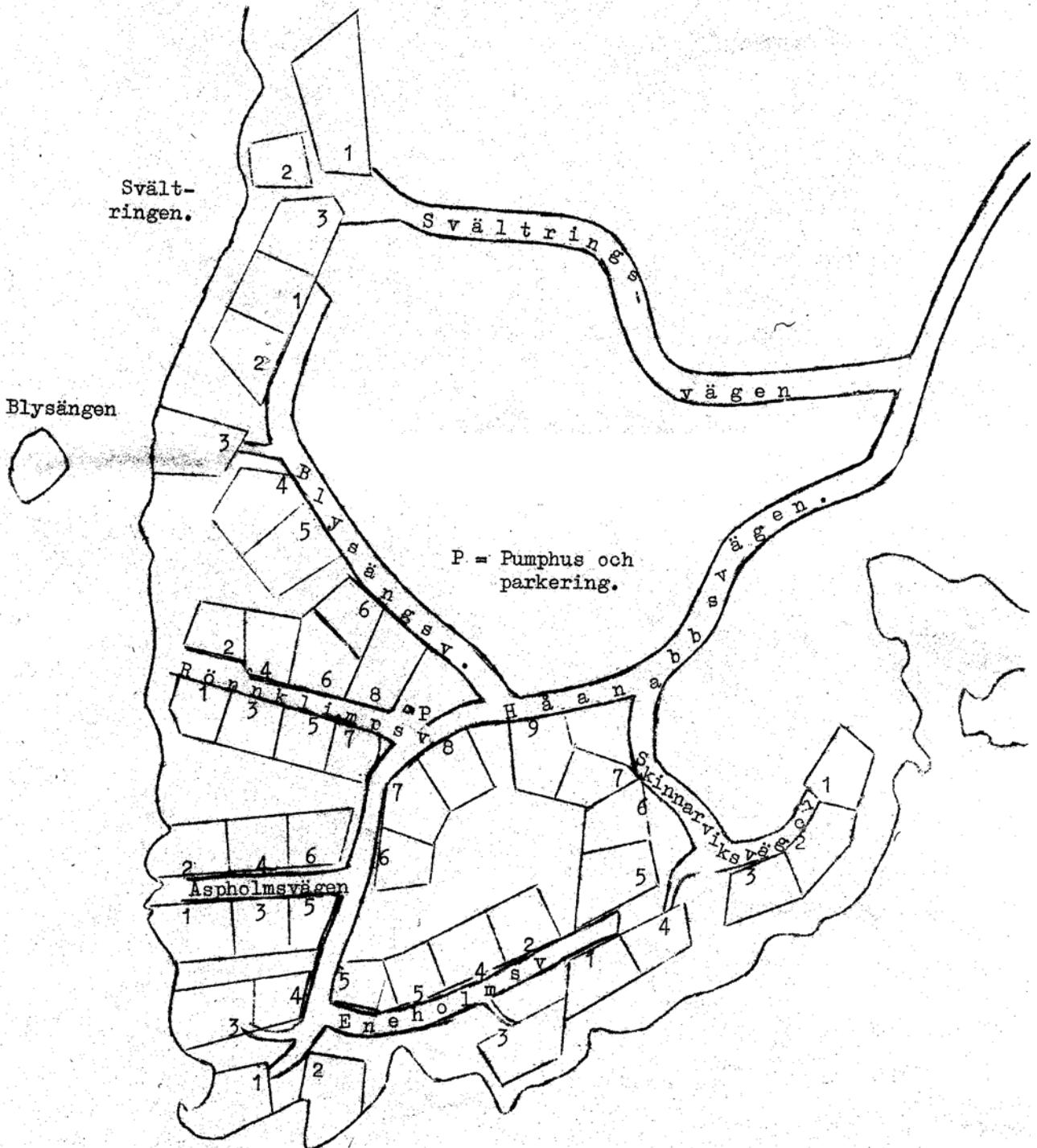
Guðrun Nordblom
Guðrun Nordblom

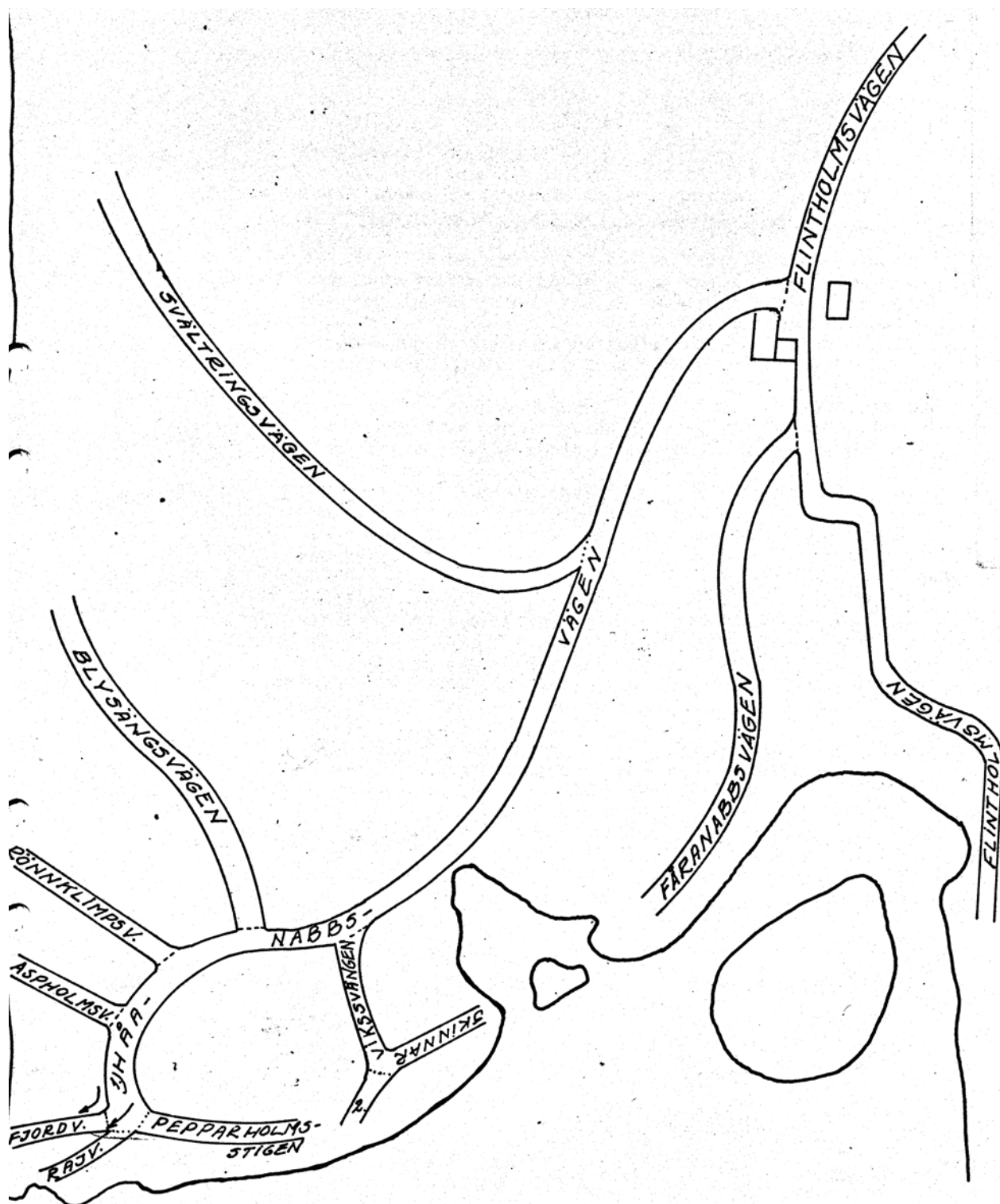
Bökevik 1:141

*Föbättrad karta
bifogas.*

Karta över Fritidsområdet Bökevik 1³, Västra.

1. På grund av risk för namnförväxling synes byte böra ske till Fjordvägen i hela sin sträckning.
2. Eneholmsgången

MIDSOMMAR

Ett par midsomrar på 1960-talet firade några familjer på ängen vid Månsaviken (efter Nordbloms stuga).

1970 inbjöds för första gången till gemensam midsommardans på Oredssons gräsmatta (precis intill huset). Gösta Aghed och Lasse Malm ledde sedan några lekar och Åke Blomgren lärde ut stiltgång. - Firandet kompletterades med logdans på kvällen, varpå svalorna under taket flög iväg med förskräckta pip.

Innan dansen började framförde Monika Oredsson och några kompisar något de kallade "Kvällsskymning". De kom in först allihop och ställde varsitt ljus på golvet. Så sjöng de "Du lindar av olvon en midsommarkrans..." till Monikas gitarrackompanjemang, varpå Ingrid Frigyes läste högt om en övernaturlig baby. Hon läste fantastiskt bra. Ylva Lindén, Gunilla Silverberg och Ann Lindell avslutade med att läsa några verser. Det var lite mystiskt, det hela. Flickorna befann sig uppe på höskullen, medan åskådarna satt/stod nedanför.

Till slut blev vi för många för att rymmas på gräsmattan, så 1981 flyttades firandet till kohagen. Midsommarfirandet brukar starta med att majstången kläs under förmiddagen. Vid 15-tiden samlas sommargrannarna med gäster, majstången reses, förväntansfulla barn ställer upp i ring, föräldrar kommer släpande på något större, mer motspänstiga söner och döttrar "som gärna vill vara med", de äldre följer det hela från åskådarplats på gräset. Dansen avslutas traditionsenligt med långdans, insnurning och polonäs, oftast ledd av den outröttlige Lasse Malm. Under många år avslutade Lasse Silverberg på sitt speciella sätt med raketten.

Elisabeth Lundell (Bitte Aghed)

*Fr.v. Gunilla som prinsessan Rosalinda, Monika som svinherde och hjälte och Ingrid som kungen
Foto Monika Oredsson-Wahlberg*

Dans kring majstången

Foto Mary Mathiasson

*"Raketten" avfyras i gårdens trädgård midsommar
1975 med Lars Silverberg som självskrivna ledare
Foto Mary Mathiasson*

Dans kring majstången 1960

Foto Elisabeth Lundell

Lasse Malm och Bitte Aghed, säcklöpning. Lasse sjöng för att hålla takten

Foto Elisabeth Lundell

Dans kring majstången 1971

Foto Elisabeth Lundell

Åsa Elmfors vann stylttävlingen 1970

Foto Elisabeth Lundell

Gösta och Monika löper säck på gården 1970

Foto Elisabeth Lundell

Björnen sover midsommar 1971

Foto Elisabeth Lundell

*Peng i ögat och pinne mellan knäna, Torbjörn Vestberg
Foto Elisabeth Lundell*

*Så blev det midsommar med firande på gården 1980 Stefan och Lotta Lindmark, Monika och Gösta Oredsson
Foto Elisabeth Lundell*

*Sven Thulin midsommar 1975
Foto Elisabeth Lundell*

*Även Jens fick vara med i polonäsen 1980
Foto Elisabeth Lundell*

Spelmännen Synliga fr.v. Stefan Bergman, Gösta Oredsson och Hans Wahlberg

Foto Lars Malm

NÅGRA MINNEN OM BÖKEVIKS ZEGELZÄLLSKAP

Segling har alltid varit favoritnöjet nummer ett i Bökevik trots tidvis hög tennisaktivitet, volleyboll- och fotbollsspel och de olika bonnaligornas kvällsnöjen. Ligorna var olika åldersgrupper av ungdomar vars främsta nöje nog var att sitta och snacka nätterna igenom. När de blev äldre och hade avslutat sin skolgång blev det inte mycket med deras somrar i Bökevik. Inför yrkesutbildning var det ovanligt många som hamnade i Lund oberoende om de kom från Skellefteå eller Karlshamn. Men i Lund fortsatte gärna kontakterna med kamraterna från Bökevik och under flera år på 1980-talet hade Bökevik både ett hockeybocckeylag och ett volleybollag i Lund. Idrottsintresset har således alltid varit ganska stort hos Bökeviksborna och -ungdomarna.

Men som skrivet ovan, seglingen är nummer ett. Havets närhet är naturligtvis orsaken men förebilder betyder nog en del. När vi kom till Bökevik 1969 hörde vi talas om en vild yngling som for omkring med en segelkanot i en rasande fart utanför Bökevik. Det var Jan-Otto Kleremark med en båt som hette C-kanot. Den hade två master och var i stort sett flatbottnad. Den planade lätt. Samtidigt eller kanske något tidigare for Bernt Gäfvert fram i hög fart med en snabb liten båt, kanske var det en Trapez. Carleric Månsson, Anders Haraldsson, Boris Ohlsson, Christer Gustafsson och Hedlundarna var andra som skaffade jollar i slutet av 60-talet. Dit hörde också Lindells som köpte två Trissjollar, varav de sålde den ena till oss efter ett par år.

Under 1970-talet skaffade de flesta i Bökevik en eller flera båtar. Många köpte Trissjollar och det var roligt att tävla med likvärdiga båtar. Det fanns också flera 420:or och Gösta hade en tid en FD, en Flying Dutchman, som var mycket snabb. Gert Lundsten köpte en Mustang, en

snabb och mycket vacker liten kölbåt och fler och större kölbåtarna började också komma.

En särskild historia förtjänar Fireball. Från mitten av 70-talet fram till våra dagar har det alltid funnit många Eldbullar i Bökevik, denna snabbgående, lättkapsejsande träbåt med stora segel och vackra spinnakrar. 1969 tog några segelintresserade ungdomar från Ronneby och Kallinge hit ett exemplar av en ny engelsk båt som de själva kunde bygga. Det hette Fireball och medföljande instruktören hette Kalle Warfinge och var från Ängelholm. En slöjdlärare från Kallinge, Leif Gustafssons far, gjorde en form och sedan byggdes på AMU-center i Kallinge ett tiotal båtar av en rad ungdomar. Av dessa båtar hamnade flera i Bökevik.

Tiden var nog mogen för ett segelsällskap i slutet av 1960-talet eller början av 70-talet och det var den allra första ligan i Bökevik som kom på att det måste finnas ett segelsällskap i Bökevik. Gunilla Silverberg berättar att det var hon, Gösta Oredsson, Monika Oredsson och några till som en kväll vid teet talade om sina seglingar och att det var Monika som föreslog namnet med sina två Z:n. Sedan kan det mycket väl ha varit så, som Mary skriver, att man allmänt ansett att det var Lisbeth Lindell som kom på namnet. Lisbeth var säkerligen den som gjorde mest reklam för ett segelsällskap för föräldrarna och i Intresseföreningen. Föräldrar med viss föreningsvana tog tag i det och från början eller en kort tid efter initiativet blev Lasse Silverberg ordförande. Hos Silverberg-Dymlings vid Skinnarviken har jag läst igenom ett antal protokoll och verksamhetsberättelser, de äldsta dock först från 1977. Hos någon måste anteckningar finnas om Zegelzällskapets tidigare historia och när det bildades.

En anledning till att det finns noggranna uppgifter från 1977 kan vara att från det året skrevs seglare, utbildningar och

tävlingar upp för att erhålla aktivitetsbidrag från Blekinge båtunion. Då krävdes också protokollförda sammanträden. Till och med sommaren 1979 var Lasse Silverberg ordförande och till och med sommaren 1978 var jag sekreterare och jag vet att vi hade varit med flera år innan dess. Bertil Almgren efterträdde Lasse Silverberg och var sedan ordförande till och med sommaren 1984 då Rune Fagerström tog över rodret. Mikael Vestberg var ordförande något år innan Gun-Britt Harnemark blev ordförande 1988.

Förberedelser på bryggan nedanför Malms inför en spännaande jollesegling. En trissjolle, två 420-or och en Fireboll - i början av 80-talet

Foto förf.

Sekreterarskapet sköttes länge av Gösta Oredsson som hade en hel del att göra med alla uppgifter till båtunionen. Fr.o.m. sommaren 1985 var Mikael Vestberg sekreterare. Huruvida Brita Silverberg var kassör från början är mig obekant, men hon var det i varje fall 1977. 1978 efterträddes hon av Ia Blomgren-Oredsson som 1982 efterträddes av Kristina Almgren och 1988 av William Lindmark. Från och med 1989, när Gun-Britt var ordförande och Hubbe Silverberg sekreterare minskade Zällskapetets verksamhet och sannolikt året därpå lades BZZ i malpåse föreningsmässigt. Sommaren 1989 hade vi endast två jollehelger men däremot många kaffeträffar och optimistjolleseglingar vid Eneholmsbryggan. De följande somrarna blev det mest kaffeträffar, dock mycket trevliga sådana. Någon

lördag seglade gubbar och gummor optimister och någon lördag hade vi roddtävling runt Pepparholmen.

Sedan några somrar har Bökeviks Zegelläskap väckts upp mest tack vare familjen Ahlström. Åter finns det många ungdomar som gillar att segla, många är barnbarn till de "gamla" Bökeviksborna.

Det var verkligen snärjigt att hinna med allt. Varje helg ansvarade två familjer för utläggning av rundningsbojar och start- och målgångsbojar och dessutom skötte start, målgång och tidtagning. Vid vackert väder var det ett nöje att sitta på Pepparholmen och sköta verksamheten och som regel hade jour-familjerna med sig mat och dryck. Blev det lite för mycket av det senare kunde märkliga händelser inträffa. En gång dömdes Silverbergs respektive Malms Fireballar oavgjort, dvs. båda båtarna skulle exakt samtidigt ha skurit mållinjen. Verkar otroligt. Eventuellt vid samma helg tvingades Boris Ohlsson i sin Ballad göra en extra segling upp och ner till målgången trots hans ivriga protester. Domarna på Pepparholmen var obevekliga. Även förr kunde

Inför en av BZZ:s optimistjolle-tävlingar under 1980-talet

Foto förf.

det någon gång vara otjänligt väder. För sådant fanns besked att läsa i de noggranna föreskrifter Lasse Silverberg hade författat. "Då är Pepparholmen tom och öde". Det var bara att kolla.

Grunden är ju många och många båtar riskerade att få skador. Lasse S gjorde därför ett sjökort med enslinjer. Detta sjökort med beskrivning bifogas också som bild. Noteras kan att enslinjen a–b för att undvika grundet nordost om Stickelön säger att ”när Harnemarks flaggstång är dold av björk (på Hassaholmen)” är man säkert fri för grundet. Den enslinjen är dock något osäker och mycket riktigt; en dag kom Lasse S och jag seglande med Lasses båt, kunde ej se Harnemarks flaggstång och bedömde att vi var säkra för grundet. Kort därefter brakade vi på grundet med god fart. Harnemarks hade tagit ner flaggstången för målning.

Bland kölbåtarna var som regel Anders Haraldssons och Boris Ohlssons båtar snabbast. Lasse Silverberg hade långsamma båtar vilket familjerna på märket noggsamt visste. Tack vare yardsticksberäkningarna låg han dock också ibland i topp. Liksom för kölbåtarna utsågs för varje år bästa båt och ett vandringspris vandrade fr.a. mellan några seglare. Anders Gäfvert var tidigt en sådan, Gösta Oredsson var bäst något eller några år, Ingvar Lindén, Stefan Thulin, Rune Fagerström och Mikael Vestberg likaså. Några namn till bör räknas upp men de finns på vandringspriset som nu åter är i bruk. BZZ har varit värd för kvaltävlingar för Fireball till både EM och VM och Fireballseglare från BZZ har deltagit i många klasstävlingar i Sydsverige, i NM och EM. En sommar arrangerade Ronneby Segelsällskap NM med deltagare från BZZ. En BZZ-båt var efter första dagens seglingar trea, en dag då det nästan inte var någon vind alls. Rorsman på båten var Eva Elmfors och gast var jag. Vår båt var en typisk lättvindsbåt, inköpt av oss 1975 och tidigare seglad av Leif och Reid. Andra dagen blåste det mycket hårt, flera båtar fick ge upp, däribland vi. Vi var ju hellätta, båten kapsejsade upprepade gånger, men roligt var det.

Eva Elmfors var den stora stjärnan i optimistjolleseglingarna under lång tid.

Våra optimistjolleseglare var mycket duktiga överlag. De hade tränats i kurser bl.a. under flertal somrar av Gert Lundsten. Nu under slutet av 2010-talet och senaste somrarna har seglarkurser hållits av döttrarna Svensson och senast av flickorna Elmfors.

Lars Malm 2012-05-01

Bildandet av BZZ

Många var de stugägare med familjer som i slutet av 1960-talet ägnade sig åt båtliv och speciellt sportfiske och segling. Många var de jolletyper som har haft hemmahamn här, t.ex. C-kanot, Trissar, Oslojolle, Gavott, Optimister m.fl. I synnerhet husfäderna och tonårsbarnen var aktiva på sjön. Så fort man såg en annan båt seglade man dit och en liten privat kappsegling startade. Glädjen var stor, om man var snabbare än den man jämförde sig med. Avundsjukt sneglade man på de vana seglarna Anders Haraldsson och Boris Ohlsson, som hade kölbåtar av skärgårdskryssartyp. Tänk om man hade råd med en sådan?

Bröderna Svensson, som om somrarna bodde på Bökevik 1:023, hade alltid vackra skärgårdskryssare liggande i Osviken och hade seglat hem många priser i olika kappseglingar under 1940- och 50-talen. Lisbeth Lindell hörde till de föräldrar som hade seglande tonåringar i slutet av 1960-talet och hon hade viss erfarenhet från segelklubbar i Göteborgsområdet. Hon tog initiativ till att bilda ett segelsällskap, som fick namnet BZZ, vilket utläses Bökeviks ZegelZällskap. Varje lördag under sommarens högsäsong ordnades segling för jollar och kölbåtar. Startlinjen var utanför Pepparholmen och lades ut med bojar. Prickarna i farleden utanför fick tjänstgöra som rundningsmärken och en rundningsboj placerades strax norr om Lilla Färjan. Kölbåtar bildade en egen klass indelade efter LYS-tal och jollarnas seglade tid beräknades likaså efter LYS-tal. Eller hette det yardstick? Vi turades om att vara funktionärer för seglingarna. Start och målgång sköttes från Pepparholmen, där stora skaror av åskådare samlades för att följa de spännande tävlingarna. Mycket kaffe, saft och många bullar har intagits på dessa klippor!

Kappseglingarna satte fart på segelintresset. Flera personer skaffade jollar och även deltagare från andra områden – t.o.m. ända från Ronneby (!) – deltog. Ibland kunde det vara ungefär 30 båtar som deltog. I början på 1970-talet hade många skaffat Fireball och flera Fireballseglare hade vaggan i Bökevik. BZZ var medarrangör till bl.a. EM-uttagningar i Fireballseglingar utanför Gås-feten. Flera av BZZ:s medlemmar var med som funktionärer och flera stycken deltog i kappsegling och vissa kvalificerade sig att delta i EM i fjärran länder, vilket de också gjorde.

De seglande familjerna såg till att skaffa Optimistjollar till de yngsta. Söndag förmiddagar kl. 10.00 skedde starten utanför Enehölmshöjden. Barnen skulle kappsegla! Åskådarna var många och även här dracks det kaffe och saft. Det var inte alltid lätt att segla mellan förtöjningstamper, båtar, badflottor och andra hinder, då förväntansfulla anhöriga stod på bryggan och spänt följde utvecklingen. Många av barnen utvecklade ett segelintresse, som bestått genom åren, medan andra tyckte att det fanns annat man kunde ägna tiden åt! Då barnen seglat sina tävlingar var det gubbarnas och gummornas tur. Dessa seglingar togs också på stort allvar och man kämpade hårt för att vinna sommarens sammanlagda förstapris.

Varje kappsegling slutade med att seglad tid räknades ut och priser utdelades. Dessa tillverkades av Gert Lundsten och bestod av träplaketter med BZZ, placeringssiffra och datum. I vissa stugor finns många plaketter!

Mary Mathiasson

TENNISBANAN I BÖKEVIK

1975 började de första trevande försöken att få en tennisbana i Bökevik på Torsten Oredssons mark. Det fanns gott om ungdomar som borde lära sig spela tennis och dessutom ett antal gamlingar som hade spelat tennis sedan många år. Vid Skinnarviksvägen fanns familjerna Silverberg, Lindell och Malm med både vuxna och barn som var tennisintresserade. Under några somrar hade flera av barnen där gått på kurs på Ronneby brunn hos Vladimir Zabrodsky, tennisstjärnan och ishockeyvärldsmästaren från Tjeckoslovakien, som efter 1968 hade flytt till Sverige. Vi äldre, som kände oss för gamla för att gå kurs, begav oss för tennisspel till Väbynäs där en tennisbana hade byggts omkring 1968 och som tillhörde alla boende inom det nyexploaterade området.

I början av sommaren 1975 gick jag och fr.a. Mona Malm runt till i stort sett alla fritidsstugorna i Bökevik och frågade om intresset för en tennisbana. Vi lämnade också ut en skriftlig förfrågan. Den inleddes med "Förvisso finns det goda möjligheter till fritidssysselsättningar i Bökevik. Likväl finns det några här ute som har funderat på ytterligare en aktivitet att förbruka kalorier på, nämligen tennis. Det finns gott om barn och ungdomar här och vi får genom en tennisbana ännu ett sätt att binda dem till Bökevik. Problemet är emellertid att det är dyrt att anlägga en tennisbana. De firmor som kontaktats bedömer kostnaderna till mellan 12.000 och 15.000 kr ...." I slutet av juli kom svar från nästan alla boende och av dessa var 15 familjer positiva till en ekonomisk insats. Dessa var familjerna Ebenius, Ellfors (som sedan sålde sitt hus och tennisandelen till familjen Ericsson), Haraldsson, Hedlund, Holmgren, Håkansson, Malm, Månsson, Lindén, Lundsten, Ohlsson (=Zeydlitz), Oredsson, Silverberg, Walleberg och Åkesson.

Bökeviks Tennissällskap bildades den 7

Bengt Ohlsson (numera Zeidlitz), Per Walleberg och Bengt Lindén

Foto förf.

Från vänster Bengt L., Ingvar L.?, Johan Malm, Bo Holmgren

Foto förf.

Johan Malm i specialposition

Foto förf.

augusti 1976 med ovannämnda familjer som medlemmar. Till ordförande valdes Lars Malm, till vice ordförande Lars Silverberg, till sekreterare Mona Malm och till kassör Bengt Lindén. Styrelsen vid den tiden för Bökeviks Zegelzällskap var liknande. Ordförande för BZZ då och många år framåt var Lars Silverberg och

vice ordförande Lars Malm. We had the whole world in our hands.

Det visade sig som alltid att det första kostnadsförslaget var alldeles för lågt och under sommaren 1976 bollades olika förslag till finansiering i brev och vid möten. Vi bestämde på ett möte att ta ett borgenslån på 30.000 kr i SE-banken i Ronneby. Bankdirektören var tveksamt positiv till att låna ut pengar till sådana som inte var folkbokförda i Ronneby men han sa OK. Efter ytterligare några möten kom vi emellertid överens om att var och en av de femton intresserade familjerna skaffade fram 2.000 kr på sätt som de själva fann lämpligt. Det gemensamma banklånet blev således ej av. Elsa och Torsten Oredsson hyrde ut marken på 49 år för en kostnad av 1 kr.

Torsten Oredsson och jag hade många trevliga samtal i hans kök om banan och vi var båda helt införstådda med att det skulle bli av. I början av november 1976 skickade jag ett brev till de 15 familjerna att Torsten och jag redan hade påbörjat byggandet trots att vi endast hade fått in en del av pengarna. Wolgast kom en oktoberdag 1976 med en stor grävsropa. Torsten och jag gav instruktioner och bl.a. lade vi ner dubbelt så många dräneringsrör som rekommenderades av Ytong som hade byggt många banor. Under våren 1977 växlades många brev bl.a. frågade någon av familjerna om vi hade byggnadstillstånd. Trots Torstens försäkran att det inte behövdes skrev jag till stadsarkitektkontoret och frågade. I maj 1977 meddelade stadsarkitekten Paolo Voghera att tillstånd inte behövdes. Jag fick besked att informera länsstyrelsens naturvårdsavdelning vilket gjordes. Inga invändningar kom.

Under våren och sommaren 1977 satte arbetet igång ordentligt. Vi ökade även på grusunderlaget jämfört med Ytongs förslag. Torsten och jag for till Älmhult och tittade på högt nät att ha runt banan men vi var ej nöjda men blev det när Carleric

Bengt Lindén arbetade ständigt

Foto förf.

Linjearbetet fick de noggrannaste sköta. Christina Holmgren vid hammaren

Foto förf.

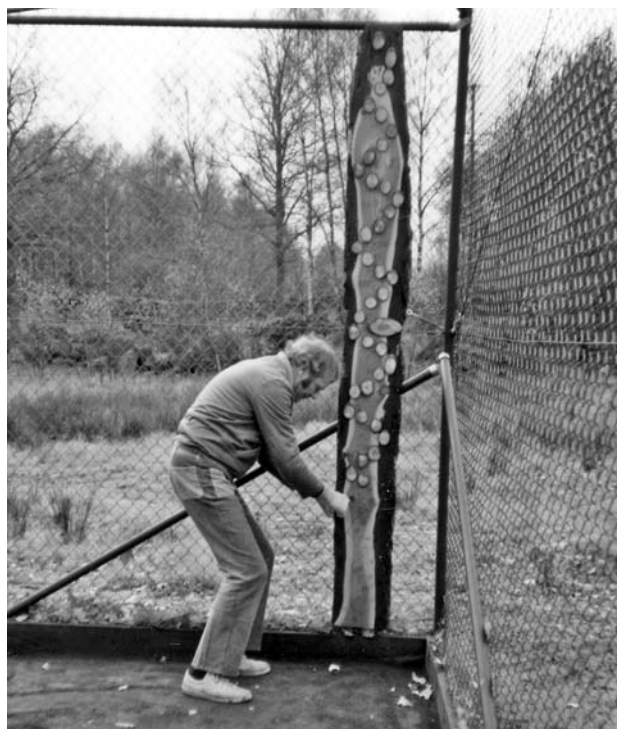
Sven-Göran (Svenne) Johansson och Bosse Holmgren fick rulla på för att hinna undan för Carleric

Foto förf.

Månsson ordnade ett bättre men något dyrare från Helsingborg. Sedan deltog inte bara de 15 familjerna i byggandet av banan utan många andra familjer som ville delta i gemenskapen, t.ex. Vestbergarna och Thulins. Det var verkligen en gemenskap med alla kaffepauser och diskussioner. Det fanns dock en del damer som knorrade när Bengt Lindén tvingade dem att ytterligare ett stort antal gånger jämna till banan fram och tillbaka, fram och tillbaka. De talar fortfarande om hur hård han var. Men han har stor del i att banan har blivit så bra som den är och att den har hållit sig så bra i alla år. Lasse Silverberg som var teoretisk fysiker i Lund skulle markera ut själva spelplanen, men trots sina ingående teoretiska kunskaper kom den att bli något förskjuten mot öster. Det finns ett stort antal foton från byggandet, ett litet antal bifogas.

Vår beräknade kostnad på 30.000 kr visade sig inte heller stämma. Slutnotan den 19 juni 1977 blev 41.322 kr. Ytterligare 1.000 kr per medlemsfamilj bedömdes bli för ansträngande, varför ett borgenslån på 14.000 kr i SE-banken i Ronneby togs av undertecknad med tre borgenspersoner från Tennissällskapet. Nämnas kan att Ytong som samtidigt byggde en bana på annan ort i Blekinge tog 150.000 kr för det.

Eftersom det var en en-tout-casbana, dvs. en grusbana, behövde vi kunna bevattna den. Torsten var mycket övertygad om att det gick en vattenåder nära banan och när grävskopan ändå var till hands 1976 så grävde den upp ett 5 m djupt hål som kläddes med cementrör. Denna s.k. brunn eller något läckande cistern fylldes under vintern av vatten från ett dike men förvisso icke från en åder. Sommaren 1977 var varm och torr, vilket banarbetarna i hög grad märkte. Banan behövde, när den började bli klar i juli, vatten och då kom den uttorkade brunnen väl till plats. En stor brandkårsbil kom ut till Bökevik och fyllde brunnen med vatten

Carleric Månsson gjorde en fantastiskt fin tabellorm
Foto förf.

Holmgrenar, Lindénare, Zeidlitzar m.fl. under paus

Foto förf.

Bitte Aghed, Lars Lundell, Åsa Lindén, Eva Elmfors, Carleric Månsson, Kalle Malm

Foto förf.

och med en liten bensindriven pump be-
vattnade vi banan.

Sättet att bevattna har sedan haft en
mycket lång historia. Initialt fick vi ta
vatten från den djupborrade och nya
brunnen nära banan, den brunn som var
avsedd för de nya tomterna ovanför
banan. Under några ekonomiskt fattiga
år hämtade vi sedan vatten med den lilla
bensindrivna pumpen från kärret intill
Svältringen. Där fanns många myggor. Vi
hade ett schema för uppdraget som alla de
femton familjerna var med om. Bosse
Holmgren hade alltid fint väder. Under
många år därefter pumpade en liten
elektrisk pump via smala nedgrävda
slangar havsvatten från en plats nära
Åkessons till sällskapets brunn, varifrån
vattnet sedan via starka pumpar i
brunnshuset sögs upp och sprutades ut på
banan. Den lilla pumpen vid Åkessons
hade dels lätt att gå sönder och dels var
den störande genom att i stort sätt
ständigt vara igång. Vi fick lägga ner det
projektet. Efter detta fick vi i många år
för rimlig kostnad ta vatten från den
djupborrade brunnen. Ur miljösynpunkt
var inte detta bra varför vi nu sedan 2008
efter stora ansträngningar och många
medlemmars arbetsinsatser får vatten till
banans brunn via nedgrävda slangar till
Skinnarviken och en pump på ängen. Den
pumpen behöver endast gå ca 1-2 timmar
varje dygn och då på dagtid och stör
ingen. Av vad som ses i de årliga proto-
kollen började vi redan 1996 prata om att
skaffa vatten på det sättet men uppenbar-
ligen tog det tid att genomföra. Anled-
ningen var ekonomin.

Tennissällskapets ekonomi var mycket
länge skral. Vi tog avsiktligt låga timav-
gifter, lägre för medlemmarna och högre
för icke-medlemmar, avgifter som dock
var klart lägre än på Väbynäs för utom-
stående och lägre än på Ronneby Brunn.
Vi fick vid tre tillfällen bidrag från Intres-
seföreningen, två gånger 5.000 kr och en
gång 6.000 kr. Kassören Bengt Lindén
verkade lugn – jag aldrig sett honom upp-

*Det var mycket att ta hand om runtom banan.
från vänster Hans Håkansson, Carleric Månsson,
Britt-Marie Thulin och Allan Hedlund*

Foto förf.

*Ett säkert sätt att få vatten till banan, men dyrt i
längden.*

Foto förf.

*Torsten Oredsson delar ut priser till Lasse Blom-
gren och Kalle Malm*

Foto förf.

Den första tenniskursen. De flesta är barn, barnbarnen hade inte kommit.

Foto förf.

Kurs med Henrik Ebenius i början av 2000. Barnbarnens tid har kommit

Foto förf.

rörd – men han var nog bekymrad över ekonomin. 1999 kom Ingvar Lindén med ett förslag som vi genast antog och som efter hand förbättrade ekonomin avsevärt. De femton familjerna hade blivit äldre och deras barn var vuxna och hade familj med egna barn. Förslaget innebar att dessa nya familjer och f.övr. vilka familjer som helst i Bökevik och dess omgivningar kunde få bli tillfälliga medlemmar på två år i taget för 400 kr och att de då kunde få spela tennis på banan för medlemspriset 10 kr per timme. För närvarande är ca 45 familjer medlemmar och timkostnaden för medlemmar 15 kr och för icke-medlemmar 45 kr. Pengar behövs t.ex. för att varje år lägga ut 7-10 säckar Lawnit på banan. Mycket arbete behövs också varje år för inpackning av banan och för att förbereda den för sommarens spel. Vi har länge haft regeln att en arbetad timme ger två timmars speltid. Detta ökar också gemenskapen.

År 2007 bad Bengt Lindén att få avgå som kassör. Det beviljades och han avtackades för en verkligt lång och trogen tjänst. Bengt fortsatte emellertid att arbeta och konstruera bevakningssystemet. Han har varit ovärderlig. Sonen Ingvar lämnade sekreterarjobbet till Erik Ljungström och blev den nye kassören. Det känns tryggt.

Invigningen av Tennisbanan

Ur paragraf 2 i protokollet från sammanträdet 13/8 1977 med Bökeviks Tennissällskap kan följande citeras:

”Tennisbanan blev färdig för spel omkring d. 10 juli. Invigningsfesten ägde rum på ängen intill tennisbanan lördagen d. 23 juli, varvid Torsten Oredsson, för kvällen förvillande lik Björn Borg, slog invigningsbollen. På andra sidan nätet fanns Ragna Lindén. En tenniskurs ägde rum veckan 18–24 juli och en 1–7 augusti. Tränare var Ingvar Lindén och Kalle Malm.” Tyvärr har mitt foto av den långhårige Torsten med pannband försvunnit.

Den 2 augusti 1997 hade vi 20-årsjubileum med knytkalas och det blev så uppskattat att vi 2002 hade en 25-årsjubileumsfest i och på banan med knytkalas, musik, dans, och även tennisspel. Många minns den inte bara för att stämningen var hög redan från början utan bl.a. för att banbevakningen satte igång medan många var på banan.

Vid titt i de gamla årsmötesprotokollen finner man att näst sista paragrafen nästan alltid lydde så: Traditionellt tackade Bosse Holmgren för kaffe, saft och nybakade muffins från det Malmska köket.

Träning, Bökevik Open och stjärnor.

Efter de första åren och under 1980-talet ledde oftast Ingvar, Ragna eller Håkan Lindén och några gånger Kalle Malm välbehövliga träningskurser. Vi blev riktigt bra tennisspelare. Från sekelskiftet och ca 10 år framåt har BTS haft en professionell tränare, nämligen Henrik Ebenius. Han är mycket populär och han har ett enastående tålamod med alla. Efter ett års uppehåll hoppas vi att han återkommer 2012. Om så inte blir fallet finns en ny Lindénare på gång som tränare; Magnus Lindén.

Varje sommar har vi haft en tennistävling, Bökevik Open. Under 1970-, 80- och 90-talen var det någon av Ingvar Lindén, Kalle Malm, Pelle Ericsson och Stefan Thulin som brukade vinna, Ingvar oftast. I början hade vi en veteranklass, Allan Hedlund, Sven Thulin och jag brukade kämpa om segern. Outsidern var Lennart Johansson, som aldrig tränade, men som då och då slog oss. Vi har haft barn- och juniorklasser också och där finns både barn och barnbarn till de ursprungliga familjerna som deltagare. Just nu verkar Erik Kleremark och Magnus Lindén vara de bästa spelarna i BTS.

Lund den 21 mars 2012

Lars Malm, ordförande BTS